

relevant

geloof / kerk / mens / maatschappij
bisdom Antwerpen / maart-april 2014

*Versobering,
een teken
van de tijd?*

© Ilse Van Halst

NIEUW LEVEN
IN HAÏTI

JONGEREN EN
PAROCHIES

GROENTEN UIT BALEN
EN OMSTREKEN

EEN EEUWELING

Relevant - Nummer 02
TWEEMAANDELIJKS
Maart-april 2014
Afgiftekantoor Antwerpen X - P 914402
www.relevant-bisdomantwerpen.be

"Ik voel me soms als de jongen met zijn knapzak met daarin vijf broden uit het Matteüsevangelie." Dat zei mgr. Johan Bonny op de viering op 5 januari in de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal in Antwerpen ter gelegenheid van de vijfde verjaardag van zijn bisschopswijding. Een verjaardag die velen met hem vierden, ook emeritus bisschop Paul Van den Berghe en mgr. Laurent Monsengwo, aartsbisschop van Kinshasa. "De knapzak van onze kerkgemeenschap zit niet erg vol meer, terwijl de honger naar hoop en liefde, naar rechtvaardigheid en vergeving in onze samenleving zo groot is. Vaak stoten we op de grens van wie we zijn en wat we kunnen. Toch zit misschien juist daar een uitnodiging: om onze schamele vijf broden aan de Heer te geven zodat Hij ze kan vermenigvuldigen. Alleen Hij kan met het weinige wat wij hebben meegebracht aan velen te eten geven. Wij kunnen geven, alleen Hij kan vermenigvuldigen."

INHOUD

Woord van de bisschop	3
Versobering, een teken des tijds?	4
Paus Franciscus over versobering	10
Vasten in de kathedraal	12
Help! In onze parochie zien we geen jongeren meer!	14
Er is leven na de dood in Haïti	16
Groep in de kijker: Broederlijk Delen	18
Estafette: mgr. Jan Van Cauwelaert	19
De kiosk	20
Vorming	22
Doorkijk	23
Jongerenkatern	24
Was jij erbij?	26
Het voorval	28

COLOFON

Relevant, het diocesane magazine van het bisdom Antwerpen, verschijnt tweemaandelijks.

Verantwoordelijk uitgever is Olivier Lins, Schoenmarkt 2, 2000 Antwerpen.

Hoofdredactie: Ilse Van Halst
Redactieraad: Johan Govaerts, Saskia van den Kieboom, Jan Kint, Olivier Lins, Rita Peeters, Kristin De Raeymaecker, Lea Verstricht, Hilde Wellfens

Redactie en abonnementen: Relevant, Groenenborgerlaan 149, 2020 Antwerpen, 03 287 35 83, relevant@bisdomantwerpen.be, www.relevant-bisdomantwerpen.be.

Een jaarabonnement kost 20 euro. Jongeren betalen 10 euro. Abonnees in het buitenland betalen 40 euro. Abonneren kan op IBAN: BE45 7350 3165 1589, BIC: KREDBEBB van vzw Bisdom Antwerpen – Relevant met duidelijke vermelding van naam en adres voor wie het abonnement bestemd is.

© Frank Bahnmüller

NIEUW LEVEN

In een poging om de tekenen des tijds te lezen, staat *Relevant* in de aanloop naar Pasen stil bij de trend van versobering. De veertigdagentijd is een uitgelezen periode om afstand te nemen van de routine van ons dagelijkse bestaan, ons te laten wakker maken door wat in de wereld rondom ons gebeurt

en aan te sluiten bij de soms kleine maar vaak hoopvolle tekenen die duidelijk maken dat het mogelijk is om anders om te gaan met de schepping, die God aan ons heeft toevertrouwd.

Ook paus Franciscus roept ons in zijn apostolische exhortatie *De Vreugde van het Evangelie* op om oog te hebben voor de tekenen des tijds. In dit nummer lezen we dit pauselijke schrijven vanuit het vreugdevolle perspectief van versobering. Daarnaast bieden we heel wat mogelijkheden om tijdens deze tijd van inkeer te herbronnen, in en ook buiten ons bisdom.

We schenken ook aandacht aan de jongeren in onze parochies. Want al moet je hen er vaak met een vergrootglas zoeken en al weten parochies niet altijd goed hoe hen aan te spreken, er zijn wegen om beide samen te brengen. Ook in Haïti is er nieuw leven na de aardbeving van 2010 die dood en vernieling zaaide. En als het God belieft, viert mgr. Jan Van Cauwelaert binnenkort zijn honderdste verjaardag. Heel wat hoopvolle tekenen dus.

De Emmaüsgangers zagen de tekenen des tijds niet. Zien wij ze wel? Staan we ervoor open? Zijn we bereid de betekenis van deze tekenen te zien en ons leven erdoor te laten veranderen? En zo van de tekenen des tijds tekenen van hoop te maken?

Ilse Van Halst

© Mark Walker

KINDEREN VAN DE VRIJHEID

Etymologisch zou 'sober' afstammen van het Latijnse woord *sobrius*, wat zoveel betekent als 'niet dronken, matig, verstandig'. Het Latijnse *sobrius* zou immers samengesteld zijn uit *ebrius* wat 'dronken' betekent, met een 's' ervoor, wat op een gemis of een ontkenning wijst. 'Sobrius' en 'sober' zouden dan betekenen: 'niet dronken van' of 'niet verslaafd aan'.

De vraag naar versoering gaat dan ook verder dan 'Mag het niet een beetje minder?' of 'Kan het niet wat eenvoudiger?'. Versoering roept een veel indringendere vraag op: Zijn wij vandaag niet verslaafd geraakt, meer dan we beseffen, aan een constante en hoge dosis van consumptie- en genotmiddelen? Is die constante en hoge dosis ons niet de baas geworden, meer dan we willen toegeven? Weinig of geen mensen zullen spontaan 'ja' antwoorden op deze vraag. Toch stoten we hier op de kern van de zaak: Hoe hoog is de dosis die wij chronisch nodig hebben om ons goed en happy te voelen? Over die vraag doet het woord versoering ons nadenken.

In november 2013 gaf paus Franciscus zijn eerste zelfgeschreven apostolische exhortatie uit onder de titel *Evangelii Gaudium* of *De Vreugde van het Evangelie*. Inmiddels is een Nederlandse vertaling beschikbaar (n.d.r. Lees hierover meer op blz. 10-11). Graag wil ik je uitnodigen om in de vastentijd deze publicatie ter hand te nemen. Daarin snijdt onze paus tal van thema's aan die thuishoren in dezelfde rij als versoering: solidariteit, rechtvaardigheid, duurzaamheid of bekering. Kijk er het tweede hoofdstuk maar eens op na over de crisis in het maatschappelijke engagement of het vierde

"Hoe hoog is de dosis consumptiemiddelen die wij chronisch nodig hebben om ons goed en happy te voelen? Over die vraag doet het woord versoering ons nadenken."

hoofdstuk over de sociale dimensie van de evangelisatie.

Uit de tekst blijkt zowel het scherpe inzicht als de diepe bewogenheid van paus Franciscus. Zijn kritiek op de heerschappij van het economische bestel is niet mals. Daarvan getuigen uitdrukkingen als 'een economie van de uitsluiting' (nr. 53), 'het fetisjisme van het geld en de dictatuur van de economie' (nr. 55) en 'al wat broos is, zoals het milieu, staat weerloos tegenover de belangen van een vergoddelijkt markt, die tot absolute norm verheven is' (nr. 56).

Tegenover deze 'verslaving' plaatst de paus zijn pleidooi voor een rechtvaardige economie, voor de integratie van de armen, voor de bestrijding van verspilling en vooral voor een genezing van het menselijke hart. *De Vreugde van het Evangelie* en versoering: ze liggen in elkaars verlengde. Beide zijn immers kinderen van de vrijheid. De vrijheid om te leven in het licht van wie we echt zijn: Gods geliefde kinderen, de enen niet minder dan de anderen.

Hoe minder ballast in de rugzak, hoe makkelijker een pelgrim voort kan stappen. Hoe minder zaken om te beschermen en te verdedigen, hoe meer iemand kan genieten van wat zomaar

gegeven is. Je moet maar kijken naar die andere Franciscus, de heilige uit Assisi. Voor hem gingen de vrijheid van de armoede en de vrijheid van het evangelie samen. Voor die vrijheid koos hij en ze maakte hem gelukkig. Ze verbond hem met alle schepselen in de hemel en op aarde. Ze deed hem zingen van vreugde en van dankbaarheid. Ze maakte een andere mens van hem: een kind van God en een 'mindere broeder' van iedere mens op aarde. Ze dreef hem als een vredesgezant voorbij verroeste grenzen, tot bij de sultan in Egypte.

Over die vrijheid en die vreugde gaat het wanneer we over 'versoering' spreken, zoals in dit nummer van *Relevant*.

+ Johan Bonny

Mgr. Johan Bonny bij paus Franciscus.

© Paul Hermans
PROSECCO
CONTARINI

"De balans slaat door. Mensen worden steeds meer teruggebracht tot het consumeren van wat wordt aangeprezen."

VERSOBERING ALS TEKEN VAN DE TIJD

VANWAAR KOMT VANDAAG HET GROEIENDE VERLANGEN OM TERUG TE KEREN NAAR DE ESSENTIE? HOE MOETEN WE DIT LEZEN IN HET LICHT VAN HET EVANGELIE? HOE KUNNEN WE ER ZELF BIJ AANSLUITEN EN HET UITDRAGEN?

GRAAG WAT MINDER ALSJEBLIEFT

Ligt het aan de fysieke wetmatigheid dat een slinger die te veel doorslaat naar de ene kant als vanzelf de andere kant opzoekt, of is het te wijten aan de economische crisis die sinds enkele jaren onze geesten en onze samenleving bezighoudt? Feit is in ieder geval dat er vraag is naar meer versobering, verlangzaming, duurzaamheid en milieubewuster leven. De grenzen van een economie die gebaseerd is op consumptisme – steeds meer en luxueuzer – zijn bereikt. Individuen en groepen gaan op zoek naar een levenswijze die verder gaat dan het slaafse volgen van datgene waartoe wij worden aangespoord: de jacht op bezit.

Lea Verstricht

Een generatie terug ...

Ik was nog jong toen in 1989 in Bazel het oecumenisch conciliair proces plaatsvond dat de thema's van vrede, gerechtigheid en heiligheid van de schepping op de kerkelijke agenda plaatste. In navolging van het Tweede

Vaticaan Concilie, dat gelovigen opriep zich in te zetten voor vrede en gerechtigheid, werd er in het begin van de jaren 1990 in kerkelijke middelen volop gesproken over onze manier van leven in verhouding tot de bewoners elders in de wereld en tot onze aarde. Toen al probeerden we ons bewust te worden van het feit dat onze levensstijl niet langer vol te houden was, wilden we voor de volgende generaties nog een menswaardige toekomst veiligstellen.

Ondertussen zijn we een generatie verder. De stem die de Kerken toen lieten horen, lijkt wat verstomd, maar de laatste jaren staan er wel denkers op die onze economische manier van leven onder de loep nemen. Zij onderzoeken bijvoorbeeld het effect van de jacht op bezit op de samenleving of op het geluk van mensen.

Mensen worden steeds meer teruggebracht tot het consumeren van wat wordt aangeprezen. In de koopjesperiode merk je het in alle winkelstraten: het lijkt een collectieve bezigheid om zoveel mogelijk producten te verzamelen. Het lijkt steeds meer een 'must' geworden om aan deze race mee te doen. Paradoxaal genoeg stuwt het verlangen om een eigenheid te ontwikkelen ons steeds meer in dezelfde richting: we shoppen in dezelfde winkelstraten in dezelfde ketens. Individualisme leidt tot collectieve rages waarin we allemaal op elkaar gelijken.

... en nu?

Tim Jackson, auteur van de bestseller *Welvaart zonder groei*¹, vertrekt in zijn analyse van de nood van mensen om ergens in te geloven. Geloof en levensstijl hebben alles met elkaar te maken. Het wordt almaar duidelijker dat het verwerven van steeds meer materieel bezit niet leidt tot meer geluk of betekenis in het bestaan. Volgens

Jackson is het houvast dat het consumeren aanreikt van voorbijgaande aard, mist het sociale rechtvaardigheid en geeft het een vals gevoel van veiligheid. Deze intuïties laten zich steeds vaker voelen. Het bewustzijn dat onze economie stoelt op ontwrichtende principes, doet mensen steeds meer verlangen naar een andere manier van leven.

Zo groeit er een ecologisch bewustzijn. Onze aarde en de ontginning van haar grondstoffen is een eindig verhaal. Steeds vaker bereiken ons berichten dat de kwaliteit van het milieu nadelig is op verschillende domeinen. De opwarming van de aarde treft al hele delen van de wereldbol. Vooral de armen ondervinden de gevolgen. Maar ook onze eigen gezondheid begint hieronder te lijden.

Betekenis geven aan het leven

De vaststelling dat onze aarde nog langer dient mee te gaan dan tot vandaag, en het gevangen zitten in dwingende gedragspatronen, doet mensen zoeken naar alternatieven. Het 'te veel' heeft ons als mens en als samenleving ontwricht. We zoeken nieuwe vormen van samenleven. Gerechtigheid is daarbij een leidend principe – denk aan het succes van Fair Trade of eerlijke handel. Ook het ruimere verband waarin wij staan, komt terug in het vizier. Het besef dat we niet alleen zijn op de wereld maakt dat we ons verantwoordelijk weten voor die verbondenheid.

Gerechtigheid, soberheid en verbondenheid zijn principes die van in het begin inherent deel uitmaken van het christelijke vasten. Hoog tijd om ze opnieuw van 'onder het stof' te halen!

¹ Tim Jackson, *Welvaart zonder groei. Economie voor een eindige planeet*, Uitgeverij Jan van Arkel, 2010.

© Johan Govaerts

© Paul Renders

Wat dacht je van veertig dagen zonder auto?

Misdienaars en hun begeleiders in de crypte van de Sint-Pietersbasiliek tijdens de Romebedevaart van ons bisdom in 2012 ter gelegenheid van 4(5)0 jaar bisdom: verbonden met elkaar, met de Kerk in Antwerpen, met de Kerk wereldwijd.

VEERTIG DAGEN ZONDER OF VEERTIG DAGEN MET?

Heeft het te maken met de economische crisis? Met de aanwezigheid van de ramadan in onze samenleving? Of met het bewustzijn dat ons (samen)leven ontwricht is door een teveel? Waarschijnlijk met een combinatie van factoren, maar we kunnen niet ontkennen dat de vastenperiode, de veertig dagen voor Pasen, terug aan belangstelling wint. Misschien niet bij iedereen, maar toch bij een groot deel van de bevolking, over de grenzen van geloofsbelijdenissen heen. Maar het heeft steeds met een vorm van geloof te maken.

Lea Verstricht

Als je 'veertig dagen zonder' googelt, krijg je een heleboel ideeën: veertig dagen zonder vlees, veertig dagen zonder alcohol, veertig dagen zonder suiker, veertig dagen zonder jou, veertig dagen zonder auto, enzovoort.

Het lijkt wel alsof deze moderne zoekmachine een heleboel tips wil geven over hoe een vastenperiode kan ingevuld worden in het leven. En de nadruk op 'zonder' verwijst naar een reactie op een 'teveel'. Het is onmogelijk om na te gaan welke opties Google vijf jaar geleden zou gegeven hebben, maar vast en zeker een pak minder, misschien wel geen. Vasten, jezelf dingen ontzeggen die te veel

zijn en waaraan je verslaafd bent geraakt, is weer helemaal in. Sociale media kunnen van deze initiatieven al snel een breed gedragen actie maken.

Neem nu: veertig dagen zonder vlees

In 2011 lanceerde de Vlaamse studente Alexia Leysen een oproep om samen met haar veertig dagen lang geen vlees te eten. Ze bedoelde het als 'een bewustwordingsactie om te tonen dat minder ook kan'. Tot haar verbazing gingen meteen duizenden Vlamingen mee in zee. Bekende Vlamingen ondersteunden de actie

© Thomas De Boever

Dit jaar herinnert Broederlijk Delen ons tijdens haar vastencampagne aan de wereldwijde verbondenheid met Senegal. Vasten, verbondenheid, maar ook verantwoordelijkheid en vriendschap zijn meteen ook thema's van het nieuwe vormelingspel 'Planeet V' dat Broederlijk Delen ontwikkelde voor vormelingen en jongeren tussen 12 en 14 jaar. Meer info op www.broederlijkdelen.be/liturgie-en-spiritualiteit/product/34-planeet-v.

Verbonden zijn. 'Virtueel' is het in, maar ook in het echte leven hunkeren mensen naar gezelschap.

en via Facebook riepen 'vrienden' elkaar op om mee te doen. Ook in 2012 en 2013 wist de actie heel wat Vlamingen te mobiliseren.

Door een actie te maken van haar persoonlijke idee, wist Leysen mensen aan te zetten om elkaar te stimuleren om hun eet- en leefpatroon te veranderen. Zo werd vasten een gezamenlijk streven naar bewuster omgaan met de overvloed. Op de website www.dagenzondervlees.be hield een teller bij hoeveel vierkante meter we samen onze ecologische voetafdruk verkleinden. Ook die teller werkte aanstekelijk: mijn bijdrage doet er immers wel degelijk toe! *Verbondenheid, dat is wat mensen mobiliseert*, titelde een interview met initiatiefneemster Leysen in de krant *De Morgen*. Net in die verbondenheid zou wel eens de kracht kunnen liggen van die dagen zonder vlees.

“**Alexia Leysen: Verbondenheid, dat is wat mensen mobiliseert.**”

Gezamenlijkheid als kracht van het vasten

Vorig jaar mocht ik een rondetafelgesprek modereren dat georganiseerd werd door KVLV in samenwerking met Kerkwerk Multicultureel Samenleven. KVLV-vrouwen zaten samen rond de tafel met een moslima en een boeddhistische vrouw. 'Feesten' was het onderwerp van gesprek. Merkwaardig genoeg domineerde even later het thema 'vasten' de uitwisseling. Moslima Najima getuigde op overtuigende wijze over de kracht van vasten in haar godsdienst en cultuur. Een kracht die zij net bespeurt in het gezamenlijke beleven ervan, het delen van ervaringen, het betrokken zijn op elkaar in het volhouden van deze sobere levenswijze.

Haar getuigenis deed ons de vraag stellen waar de gezamenlijkheid zit in het christelijke vasten? Wat verbindt ons als christenen gedurende die veertig dagen? Doen we bewust mee met het vasten? Kiezen we elk een vastenpuntje dat we liefst niet te veel delen met een ander? Of kunnen we weer voor een gezamenlijkheid gaan?

Of veertig dagen met?

Veertig dagen met elkaar en in verbondenheid met wie minder hebben dan wij? Broederlijk Delen herinnert ons als kerkgemeenschap in de vastentijd steevast aan de wereldwijde verbondenheid van mensen en reikt meteen ook mogelijkheden aan om die veertig dagen van betekenis te voorzien. Die betekenis wordt vaak gevonden door ons om te keren, weg van onszelf, en naar de andere kant te kijken. Op haar website schrijft Broederlijk Delen: "Onze jaarlijkse campagne vindt plaats tijdens de vasten. Dit is voor ons de ideale periode om onze zaken op orde te brengen en alle ballast overboord te gooien. Om wat we te veel hebben te delen met degenen die minder hebben, om stil te staan bij onze eigen materialistische levenswijze."

En jij? Doe jij mee?

Langs verschillende wegen wordt ons duidelijk gemaakt dat 'veertig dagen zonder' vooral 'veertig dagen met' kunnen worden. Versobering en verbondenheid gaan hand in hand. Als we nu eens als diocesane kerkgemeenschap een gezamenlijk 'zonder' zouden afspreken, om zo een stevige verbondenheid met elkaar en met de wereld te ontdekken, tot meerdere eer en glorie van God? Daar droom ik van. Wie doet mee?

© Johan Jacobs

GELOOF IN MIJ

In de Sint-Anna-ten-Drieënkerk op Antwerpen-Linkeroever loopt er tijdens de vastenperiode een fototentoonstelling over geloof en levensbeschouwing in Antwerpen. In ruim tachtig zwart-witfoto's biedt fotograaf Johan Jacobs je een inkijk in 32 geloofsgemeenschappen in Antwerpen. Hij schetst een beeld van de vaak onvoorziene verscheidenheid van wat er zich op spiritueel vlak afspeelt in de grootstad. Meteen leert de bezoeker iets over het universele in de beleving en rituele behoeftes van de mens als vragensteller en zinzoeker.

Praktisch:

Tot 21 april, op zondag voor en na de viering van 11.30 uur. Toegang gratis. Meer info op www.anna3.be.

© Stad Antwerpen

© Filip Vandenbergh

Een dagelijks tafereel in India: met melkkit in de hand op pad naar een zuivelcoöperatie om verse melk in te slaan.

VAN 'ZELF' NAAR 'SAMEN'

De wereld verbeteren en je eigen persoonlijke aandeel daarin vinden: het is en blijft een moeilijke bevalling. Leg je de klemtoon op je eigen concrete daden en levenshouding of appelleer je vooral de grote structuren? Zowel voor mensen als organisaties is het zoeken naar een eigen accent. Vandaag lijkt het vooral belangrijk beide idealen niet te ver uiteen te laten lopen. Dirk Barrez legt duidelijk een accent op het werken aan structuren, maar houdt tegelijk een pleidooi om die hanteerbaar te maken door zelf het initiatief te nemen.

Jan Kint

Samentuinen is een nieuwe vorm van volkstuinjes, waarbij mensen samen ecologisch moestuinieren en zo lokaal de zorg voor het milieu concreet in daden omzetten. Zin om mee te doen? Meer info op www.antwerpen.be/samentuin. In maart openen zadenbibs in het EcoHuis, bibliotheek De Poort in Berchem en bibliotheek Driehoek in Ekeren de deuren voor alle planten- en groenteliefhebbers. In een zadenbib ontleen je geen boeken, maar zaden. Er is geen uitleentermijn en er zijn geen boetes, maar de bib vraagt wel aan de ontleners om zelf zaden te oogsten en een deel ervan aan de bib terug te schenken. Meer info bij het Ecohuis in Borgerhout, 03 217 08 11, ecohuis@stad.antwerpen.be.

Dirk Barrez heeft een geschiedenis in de derdewereldbeweging 11.11.11. en als televisiejournalist bij VRT. Vandaag combineert hij zijn wereldwijde blik en zijn journalistieke deskundigheid om mee alternatieven aan te reiken voor verandering naar meer solidariteit. Dirk is de drijvende kracht achter de nieuwsbrief en website over onze globaliserende wereld Pala.be en co-oprichter van de nieuwswebsite DeWereldMorgen.be, en publiceert over andersglobalisme. In 2011 verscheen van zijn hand *Van verantwoordiging naar verandering*, een dun boekje als oproep om zelf in actie te komen.

Milieu- en migratiecrisis, scheve internationale verhoudingen, oncontroleerbare winsthonger van financiële markten, enzovoort. Vandaag schreeuwen velen hun verantwoordiging uit over onrechtvaardige structuren. Dat is belangrijk, meent Barrez, maar tegelijk moet je beseffen dat je structuren nodig hebt wil je dat grote onrecht aanpakken. "Alleen kun je weinig beginnen", stelt hij. "Je eigen gedrag aanpassen is belangrijk om consequent te zijn met jezelf, maar het overstijgt zelden het gevoel van onmacht. Je anders willen verplaatsen is een mooie ambitie, maar je botst snel op de beperkte mogelijkheden van fiets of openbaar vervoer. Je kunt en moet je daar kwaad over maken, maar dat louter en alleen als probleem blijven formuleren, kweekt onmacht en ontevredenheid."

Tussenstructuren

Barrez gelooft sterk in het zelf creëren van tussenstructuren, tussen burger en overheid, om vat te krijgen op de wereld. "De Kerk en de arbeidersbeweging zetten eertijds zulke structuren op. Vandaag lijken ze hun geloofwaardigheid verloren te hebben, maar jij en

ik plukken nog steeds de vruchten van de enorme bijdrage die ze aan onze samenleving leverden." En hij somt op: "Abdijen gaven onze samenleving vorm door moerassen droog te leggen, zo epidemieën uit te roeien en gemeenschappen te creëren. Congregaties organiseerden gezondheidszorg en onderwijs in tijden waarin de overheid daar geen oog voor had. Vakbonden hielpen mensen zich te ontvoogden, mutualiteiten dwongen het recht op gezondheidszorg voor iedereen af. Vanzelfsprekend dragen deze grote instituties de loden last van wat fout liep in hun geschiedenis. Maar ze kunnen zichzelf ook terug uitvinden."

“ Kleinschalige en persoonlijke initiatieven zijn belangrijk om verandering te initiëren, maar deze aaneenklikken tot grotere gehelen is noodzakelijk om verandering waar te maken. ”

Met zijn nieuw boek *Coöperaties. Hoe heroveren we de economie?* houdt Barrez een pleidooi om ook op economisch vlak nieuwe tussenstructuren te organiseren. "Niet vanuit een louter financieel-economisch winstdoel, maar als hefboom voor onze sociale plannen", legt hij uit. "Vroeger bestonden er coöperatieve bakkerijen of winkels. Vandaag is die vorm van coöperaties vaak verdwenen of zeker onzichtbaar. Maar ze worden opnieuw uitgevonden. Denk maar aan Ecopower, een coöperatie die investeert in hernieuwbare energieprojecten."

"We denken te vaak dat het rommelen in de marge is, omdat we vergelijkingen maken met coöperatieve bedrijfjes in de derde wereld, die wel kleine symbolen van hoop zijn, maar weinig

© Repair Café

© Inge Van Halst

Repair Café, een gratis bijeenkomst waar buurtbewoners elkaar helpen door defecte toestellen te herstellen.

Migros, een coöperatieve warenhuisketen in Zwitserland, schenkt aandacht aan lokale productie en korte-ketenproducten.

impact lijken te hebben op de grote economische trends. Toch zien we dit verkeerd", meent Barrez hoopvol. "In Zwitserland, toch een land dat symbool staat voor geld en luxe, zijn grote coöperaties actief die de economie wel degelijk in een andere richting sturen."

Geen klein bier

Coop en Migros, de twee grootste warenhuisketens van Zwitserland, staan samen in voor zeventig procent van de voedsel- en drankdistributie. "Dat is geen klein bier", meent Barrez. "Doordat ze geen directe winst moeten opbrengen voor hun aandeelhouders, zijn ze in staat om op langere termijn te denken. Opbrengsten worden in grote mate opnieuw geïnvesteerd in het bedrijf, dat zo sterk gericht blijft op verandering en verbetering. Zij promoten dan ook actief Fairtrade- en biologische producten. En ze zijn de snelst verduurzamende bedrijven in het land met aandacht voor lokale productie en zogenoemde korte-ketenproducten. Appels hoeven niet vanuit Nieuw-Zeeland aangevoerd te worden, ze groeien ook hier. Een van deze distributiebedrijven kocht zelfs een treinbedrijf om zoveel mogelijk transport van de weg te halen."

Deze werkwijze legt hen geen windeieren, want Coop en Migros staan op de eerste en derde plaats van de meest winstgevendende bedrijven uit de sector. Hun impact is zo groot dat Carrefour in Zwitserland geen voet aan de grond kreeg.

Excuus of kans?

Wat betekent dat voor ons als geëngageerde burger? Hoe kijken we als christenen naar deze tekenen van verandering? "Vandaag leven we in een tijd met onnoemelijk veel kansen. We beschikken over veel meer kennis

en mogelijkheden dan de voorbije honderden jaren. En toch lijkt het alsof we angst hebben", stelt Barrez verbaasd vast. "De monniken die abdijen bouwden, begonnen vanaf nul en gaven een heel tijdperk vorm. In de negentiende eeuw moesten sociale bewegingen opboksen tegen een verpletterend industrieel kapitalisme en toch slaagden ze erin een heel netwerk uit te bouwen. Wat let ons?"

'Verandering gaat traag' dragen we graag aan als excuus. Toch zijn er kleine en grote verhalen over hoe je op korte tijd een geweldige impact kunt hebben. Barrez daagt ons uit: "In het christelijke veld, een breed en nog steeds sterk georganiseerd netwerk, liggen heel wat kansen. Alleen moeten we leren dat 'economische initiatief' terug in de vingers te krijgen, niet om er financieel voordeel uit te halen, maar om onze sociale doelen te realiseren. 'Meester zijn van ons geld' is niet louter een persoonlijke houding, maar vraagt ook meesterschap over onze financiële middelen op een groter niveau. En dat geven we al te vaak uit handen. En ja, het kan foutlopen. Het ARCO-verhaal is pijnlijk. Maar uit fouten kan geleerd worden."

De wereldburger in Barrez stimuleert ons om onze blik ook naar het zuiden te richten. "Ook in nieuwe economische groeilanden zijn coöperatieve groepen actief. In Brazilië bewijst een sterke agro-ecologische familiale boerenbeweging met haar coöperaties dat vanuit ecologische en zelfsturende principes landbouw mogelijk is die tot veertig procent meer produceert dan de grootschalige industrieel opgezette landbouw. In India organiseren coöperaties de melkophaling en -verkoop. Zo kunnen ze tussenhandelaars ontwijken en de overheid bevragen. Meester worden van je geld is dan geen ijdele droom, maar een concrete inzet."

Kortom, structuren en instituten zijn best handig om kwaad op te zijn, maar ze kunnen ook initiatief en verandering faciliteren. "Kleinschalige en persoonlijke initiatieven zijn belangrijk om verandering te initiëren", benadrukt Barrez. "Maar het zoeken naar verbindingen en het aaneenklikken tot grotere gehelen is noodzakelijk om verandering echt waar te maken."

De transitiebeweging wereldwijd en in Vlaanderen illustreert dit. Met de organisatie van een Repair Café, een gezellige ontmoeting waar mensen samen defecte huishoudtoestellen recupereren door ze te herstellen, of een initiatief voor *samentuinen*, een nieuwe vorm van volkstuintjes, niet individueel maar collectief. De beweging is nog jong, maar ontwikkelt heel wat dynamiek, van lokaal tot globaal, en biedt mogelijkheden om je persoonlijk initiatief in te bedden in een groter geheel dat onmacht kan overstijgen. Aan ons als christenen om 'bij de tijd te zijn', hierin betrokken te zijn en ook zelf initiatieven te nemen.

Dirk Barrez, *Coöperaties. Hoe heroveren we de economie?* (Pala.be - Global Society vzw, 192 blz., 14,90 euro)
Bestellen via www.pala.be of info@pala.be.

Op 15 maart van 13 tot 17 uur geeft hij een lezing over sober samenleven in Zaal Zuster Marthe van het Provinciaal Secretariaat Wit-Gele Kruis, Nonnenstraat 2 te Herentals. Prijs: 10 euro. Info bij CCV op 03 287 35 83 of op <http://www.ccv.be/antwerpen/vorming/id/9655/>

DE VREUGDE VAN HET EVANGELIE

DE VREUGDEVOLLE SOBERHEID VAN PAUS FRANCISCUS

In november 2013 publiceerde paus Franciscus zijn eerste apostolische exhortatie 'Evangeli Gaudium', in opvolging van de bisschoppensynode van oktober 2012 over de nieuwe evangelisatie. De pauselijke brief werd al veel gelezen en besproken. In onze poging om de tekenen des tijds te lezen, laten ook wij ons in dit en de volgende nummers van 'Relevant' leiden door dit pauselijke schrijven. Deze keer gaan we op zoek naar wat paus Franciscus ons leert over versoering. En dat is heel wat.

Saskia van den Kieboom

Het zijn de kleine dingen die het verschil maken. Deze boodschap spreekt duidelijk uit het doen en laten van paus Franciscus. De uitdrukkelijke keuze voor een sobere levensstijl als paus haalde reeds vele kranten, maar het zijn vooral zijn kleine gebaren zoals een eenvoudig telefoontje, iemand een lift geven in de paus-mobiel, daklozen uitnodigen op zijn verjaardag en naar armen en zieken gaan, waarmee paus Franciscus al vele mensen wist te raken. Steeds met een warme glimlach op zijn gelaat.

Daar kijken velen van op. Want we associëren de begrippen 'soberheid' en 'versoering' niet onmiddellijk met vreugde en optimisme. Toch is het wel in dat licht dat paus Franciscus spreekt over soberheid. Door meer te focussen, door je meer te richten op de essentie en de zaken eenvoudiger aan te pakken, blijft er meer ruimte over voor oprechte en eerlijke vreugde. En ja, soms betekent dit dat je oude patronen en vastgeroeste gewoonten moet doorbreken. Voor verandering schrikt onze paus alvast niet terug.

de loep worden genomen. Het is niet omdat we het altijd op een bepaalde manier gedaan hebben dat we het zo moeten blijven doen. De paus wil echter niet over een nacht ijs gaan en impulsief tot daden overgaan. Beter is het om grondig en diep na te denken, te bezinnen en de Heilige Geest zijn werk te laten doen.

In de dagelijkse wandel van paus Franciscus noteren we alvast enkele opmerkelijke veranderingen. De manier waarop hij spreekt, zich kleedt, voorgaat in de liturgie en mensen nabij is. De keuze om in een oude auto te blijven rijden en om niet in afzondering te wonen maar tussen de mensen. Kleine gebaren van soberheid die een wereld van verschil maken en mensen zin geven om zijn voorbeeld te volgen.

De paus spreekt over een dynamiek van uitbreken die God soms bij ons wil uitlokken. Dat God zelf 'onderbreekt', lezen we in diverse Bijbelverhalen. Daar waar het volk van Israël werd onderdrukt in Egypte bijvoorbeeld, kwam God tussen. Hij bevrijdde Zijn volk en leidde het van Egypte naar het Beloofde Land. Paus Franciscus wil dat gelovigen ook zelf het initiatief nemen om uit te breken omdat God hen daartoe uitnodigt. Durven veranderen. Durven loskomen van de uitvlucht 'We hebben het altijd zo gedaan', die elke poging tot verandering in de kiem smoort. Wat betekent dat voor ons als gelovige gemeenschap(en)?

SINT-FRANCISCUS LEERDE ONS
DAT WE ALTIJD HET KLEINSTE STUKJE
MOETEN NEMEN...

"We zouden de houding van
'We hebben het altijd zo gedaan'
best een keer loslaten." (nr. 33)

Zo spreekt de paus over veranderingen in de Romeinse curie. Het zal ook voor hem niet eenvoudig zijn om grondige hervormingen door te voeren, maar de wil is er alvast. De kerkelijke structuur mag al eens grondig onder

Een leuke grap doet niet alleen hartelijk lachen, maar zet ook aan het denken. In zijn boek 'Jezuiten grappen' vertrekt Nikolaas Sintobin, jezuïet en internetpastor, van twintig grappen om verschillende aspecten van de ignatiaanse spiritualiteit uit de doeken te doen. Het helpt de lezer niet alleen om beter te begrijpen hoe jezuïeten in het leven staan, bidden en werken, maar bevat ook bruikbare tips om zelf een zinnvoller leven uit te bouwen. Nikolaas Sintobin, *Jezuiten grappen. Humor en spiritualiteit*, Altiora, Averbode, 2013, 96 blz., 16 euro.

© Joris Snaet

© Roeach

© Lena Herstens

Franciscus van Assisi spreekt. Delen, dienen en luisteren. Het evangelie doen. Samen aan tafel. Kneed mij. Ik heb je lief. Het zijn maar enkele thema's uit 'Franciscus van Assisi spreekt', een evocatie van Geert Fierens en vzw Roeach met licht, muziek en zang. Op 22 maart om 20 uur in de Sint-Franciscuskerk in Antwerpen. Meer info over speeldata en plaatsen vind je op www.franciscusspreekt.be en www.roeach.be. Reserveren via reservatie@roeach.be.

"Het probleem is niet een teveel aan activiteiten, maar het zijn eerder weinig doorleefde activiteiten, zonder motivatie en spirituele voeding." (nr. 82)

Hier formuleert de paus een boodschap voor iedereen die in het pastorale veld actief is. We kunnen nog zoveel willen organiseren, zonder de juiste motivatie en spiritualiteit wordt het niets. Duidelijke en eenvoudige getuigenissen van liefde sorteren meer effect dan overgeorganiseerde pastorale plannen waarvan het doel niet helemaal helder is. De paus is heel duidelijk over de essentie: "Ga naar de periferie. Ga daarheen waar de noodlijdenden zijn. De zieken, de armen, de drugsverslaafden en daklozen ..." Deze mensen nabij zijn is onze belangrijkste opdracht als christen.

Ergens diep in ons onderbewustzijn weten we dit wel, maar we geven het geen kans om aan de oppervlakte te komen doordat we voortdurend aan het plannen en organiseren zijn. We sussen ons geweten met uitvluchten als 'we hebben hier geen tijd voor' of 'we zijn met zo weinig medewerkers' of nog 'we beschikken niet over voldoende kennis hiervoor'. We laten ons afleiden door allerlei organisatorische moeilijkheden en deelkwesties. In die zin mag ons handelen best wat soberder worden. Wanneer zien we in dat we niet steeds alles moeten overorganiseren? Dat we onze agenda niet hoeven vol te proppen met vergaderingen? Maar dat we eerder eens onze handen uit de mouwen moeten steken en doen, ook al is het soms wat chaotisch.

"Soms neigen we emaar excuses te zoeken en te klagen en hangt gelukkig zijn af van vele voorwaarden." (nr. 7)

Op persoonlijk vlak roept paus Franciscus iedereen op om gelukkig te durven zijn. Al in het begin van de exhortatie merkt de paus op dat het soms lijkt alsof geluk gebonden is aan een rist voorwaarden en omstandigheden. We klagen te veel. Wij, christenen, leven soms alsof we altijd aan het vasten zijn zonder uit te zien naar Pasen. We vergeten de vreugde. We moeten dringend leren om gelukkig te zijn zonder excuses en om onszelf geen voorwaarden op te leggen als het gaat om gelukkig zijn. Natuurlijk is een mens gedurende zijn leven niet altijd even gelukkig en kan er in bepaalde perioden zelfs sprake zijn van intens lijden. Maar we moeten ophouden geluk voortdurend aan externe voorwaarden te koppelen.

De paus verwijst naar armen die hij ontmoette. Deze mensen hadden niet veel, maar hadden ook niet veel nodig om gelukkig te zijn. Heus, ze hadden het moeilijk en leidden een hard leven, maar desondanks waren ze gelukkig, omdat ze dit niet verbonden aan allerlei vooraf gestelde eisen.

"Een van de meest ernstige beklagen is het gevoel van mislukking, dat ons doet veranderen in ontevreden en ontgoochelde pessimisten met lange gezichten." (nr. 85)

Bovenal roept de paus op tot vreugde en vertrouwen. Dat het wat minder, wat eenvoudiger en wat soberder mag, hoeft niet te betekenen dat dit afdoet aan de vreugdevolle beleving van het evangelie. Loslaten, vastgeroeste beknottende systemen achter ons laten, kan een enorme bevrijding betekenen. Want juist dan komt er ruimte voor werkelijke vreugde en geluk. Geluk dat niet gebonden is aan allerlei condities, maar puur, eenvoudig en eerlijk geluk. Vreugde vanuit het evangelie die niet anders dan gedeeld kan worden!

Bronnen:

- Paus Franciscus, *Evangelii Gaudium*, apostolische exhortatie, november 2013.
- *Evangelii Gaudium, la Joie de l'Évangile. Exhortation apostolique post-synodale*. Inleiding en samenvatting door mgr. Jean-Pierre Delville, bisschop van Luik, Editions Fidélité, Namur, 2013, 208 blz.
- Lieven Boeve, *God onderbreekt de geschiedenis*, Kalmthout, Pelckmans, 2006.

Bij uitgeverij Licap verscheen een Nederlandse vertaling van *Evangelii Gaudium* (230 blz.). Te verkrijgen bij Licap of in de liturgische centra van ons bisdom. Prijs: 11 euro.

HET WATER VAN DE DOOP

VEERTIG DAGEN OEFENEN OM 'JA' TE ZEGGEN

Ik hou van de paasnacht. Samen met vele christenen stap ik door het donker van de stille-zaterdagavond naar de kerk om te vieren dat het licht van God alle duister verslaat. Christus leeft! We zingen het uit. Wat is het in deze viering dat mij zo boeit? Het vuur dat in de nacht opvlamt, met de rokerige geur van hout die door de kerk trekt? De vlammetjes die zich verspreiden tot een groot lichtfeest? Het meest indrukwekkende moment is toch wel dat zoveel mensen daar samen, rond de doopvont met een kaarsje in de hand, 'neen' zeggen tegen het kwaad en 'ja' tegen God.

Martha Hoffenkamp

Veertig dagen krijgen wij, christenen, de tijd om ons voor te bereiden op deze nacht. "Doe je snoep maar in het trommeltje. Dat mag je nu niet eten", hoorden we als kind. Dat zeggen we vandaag niet meer tegen onze kroost. Toch bestaat de gewoonte om te vasten nog steeds. Alleen vullen we deze nu bewuster in. We proberen terug te komen bij onze opdracht als mens. Het is een opdracht die we nogal eens uit het oog verliezen in de wereld waarin we leven en waarin we ons voortdurend moeten waarmaken. Met Pasen vraagt de Kerk ons speciaal om stil te staan bij de prachtige gave van het leven. Daarnaast kan het geen kwaad om overdaad eens te laten staan en te delen met wie het hard nodig heeft. Die twee gaan vanouds hand in hand.

Wij, christenen, zijn gedoopt. De betekenis daarvan ervaren we sterk in de paasnacht waarin al honderden eeuwen lang nieuwe gelovigen de doop ontvangen. We maken de keuze om te leven in het voetspoor van Jezus Christus. Veertig dagen lang bereiden we ons daarop voor. Dit jaar vraagt de bisschop ons om stil te staan bij onze doop. Hoe belangrijk is het voor ons om gedoopt te zijn? Wanneer werd je gedoopt, lang geleden of nog maar net? Was het je eigen keuze of die van je ouders? En, wat zou je vandaag doen, als je nog niet gedoopt was? Zou je je laten dopen in de heilige paasnacht?

Straks luiden de klokken in de paasnacht, brandt het grote vuur, geurt de wierook en steken we allen samen duizenden paaswakeup-kaarsjes aan. Maar ook het water stroomt. Het doopt mensen, het druppelt op ons vanuit de kwispel die de priester heen en weer zwaait en het nodigt ons uit: "Kom, maak een kruis. Weet weer dat je christen bent."

Tijdens de veertigdagentijd kun je alvast elke dag oefenen met het project *Het water van de kathedraal*, dat Bart Paepen, Ann Joris en Martha Hoffenkamp uitwerkten. Met een gids in de hand maak je een wandeling in de kathedraal of enkele van de deelnemende kerken langs alle plaatsen die ons herinneren aan onze doop, te beginnen bij het wijwater en te eindigen bij de doopvont. We nodigen je uit deze wandeling te maken als een mini-pelgrimstocht en stil te staan bij het water dat leven geeft en tegelijk ons leven op zijn kop zet, doordat het van ons christenen maakt.

Meer info bij Ann Joris 0479 02 33 41 of ann.joris1@skynet.be.

Hogepriester Simeon draagt de kleine Jezus, die zoals elk joods jongetje veertig dagen na zijn geboorte opgedragen wordt aan God. Te bewonderen in de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal op het rechterzijpaneel van de 'Kruisafneming' van Pieter Paul Rubens.

HEILIGE HUISJES DOMPELEN JE ONDER

Naar analogie met *Veertig dagen ommekeer* in 2013 en *Veertig dagen op leven en dood* in 2012 organiseert Heilige Huisjes ook in 2014 een reeks lezingen op de zes zondagen van de veertigdagentijd. Onder het motto *Laat je onderdompelen* gaan verschillende sprekers dieper in op de evangelielezingen van die zondagen, her-vertellen ze deze eeuwenoude verhalen op hun manier en duiden ze hun rol in de aanloop naar Pasen.

Sprekers: op 9 maart Jef Leysen, op 16 maart Jes Bouwen, op 23 maart Bart Paepen, op 30 maart Ilse Dupont, op 6 april Hans Vanackere en op 13 april opnieuw Ilse Dupont.

Afspraak, elke zondag om 10 uur in de winterkapel van de Sint-Waldetrudiskerk te Herentals. Toegang gratis. Na de lezing kun je deelnemen aan de eucharistieviering van 11 uur. Meer info op www.heiligehuisjes.be.

'DE PASSIE' VOOR HET EERST IN VLAANDEREN

De regie is in handen van Stijn Coninx.

Geena Lisa vertolkt Maria in 'De Passie'.

Op Witte Donderdag 17 april om 20.30 uur fungeert Merchtem als decor voor de eerste opvoering van *De Passie* in Vlaanderen. Deze muziekhappening vertelt het lijdensverhaal van Christus op een eigentijdse en toegankelijke manier. Het hedendaagse passiespel kende zijn

allereerste opvoering in 2006 in Groot-Brittannië. In Nederland lokten edities in Gouda, Rotterdam en Den Haag tienduizenden enthousiaste bezoekers.

"Niet alle mensen kennen het paasverhaal nog", zegt initiatiefneemster Leen Merckx. Ze beschouwt dit multimediale project als een uitgelezen kans om dit eeuwenoude verhaal aan het brede publiek kenbaar te maken. Dit gebeurt met een mix van populaire Nederlandstalige songs van onder meer Clouseau, Yasmine, Stef Bos en Raymond van het Groenewoud, videoclippen en een processie met een neonverlicht kuis.

De regie is in handen van Stijn Coninx: "Het verhaal over het leven en de dood van Christus is een van de scharniermomenten in onze

geschiedenis. Zijn laatste levensdagen zijn een opeenvolging van de meest dramatische momenten en emoties, van bejubeling en vriendschap over ontrouw en verraad naar marteling, onterechte doodstraf en toch vergeving en uiteindelijk hoop door de verrijzenis. *De Passie* wil dit verhaal brengen met al zijn inhoudelijke waarden op een hedendaagse manier."

Ook Eric Melaerts en Dirk Brossé zetten hun schouders onder dit project. Geena Lisa neemt de rol van Maria op zich. Overige rollen zijn toebedeeld aan Rik Torfs (verteller), Jonathan Demoor (Jezus) en Piet Vansichen (Pilatus).

De toegang is gratis.

Meer info op www.depassie.be.

JONGEREN?

IN ONZE PAROCHIE ZIEN WE ZE NIET MEER!

'We zien geen jongeren meer in onze parochie.' Het is een antwoord dat we vaak krijgen als we vanuit IJD Jongerenpastoraal voorzichtig polsen naar jongerenpastorale activiteiten in parochies. Heel wat parochies houden zich er niet mee bezig, eenvoudigweg omdat er geen jongeren zijn in hun parochie. Logisch... Of toch niet? Jongerenpastoraal zou in iedere parochie een agendapunt moeten zijn. De toekomst is immers aan de jeugd.

Saskia van den Kieboom

Jongeren vormen een moeilijk te bereiken en druk bezette doelgroep.

'Jongerenpastoraal!?! Tja, hoe beginnen we daaraan?' Dat is meteen de volgende vraag die medewerkers uit parochies op ons afvuren. Een legitieme vraag. Want hoe doe je dat? Hoe start je als parochie een pastorale werking voor jongeren op als je niet weet waar je jongeren vandaan zou moeten halen? En omgekeerd weten jongeren vaak de weg naar de parochie niet te vinden.

Jongeren in de Kerk zijn een breed begrip. Wanneer de Kerk het over jongeren heeft, heeft ze het zowel over tieners en oudere jongeren die al studeren of werken, als over een hele generatie dertigplussers, single, getrouwd, met of zonder kinderen. Jongeren tot dertig jaar vinden hun weg nog wel naar jongerenpastorale activiteiten, ook al staan deze vaak los van de parochie, voor dertigplussers ligt het vaak moeilijker. Bovendien is er voor hen niet echt een breed pastoraal aanbod, al wordt daar binnen de Kerk momenteel hard aan gewerkt. Zij vormen een moeilijk te bereiken en druk bezette doelgroep. Bij deze een oproep aan alle dertigplussers met ideeën voor pastorale initiatieven om zich kenbaar te maken. Een mogelijke zinvolle activiteit is alvast de paas-driedaagse (zie kader).

Bruggen bouwen

Ieder Vlaams bisdom heeft een eigen inter-diocesane jeugddienst (IJD) die instaat voor de organisatie van jongerenpastoraal. IJD organiseert zelf activiteiten maar ondersteunt ook andere jongerenpastorale initiatieven. Het zou goed zijn moesten we vanuit IJD meer bruggen kunnen bouwen tussen parochies en deze jeugdpastorale initiatieven.

Het is belangrijk daarbij realistische verwachtingen te koesteren. Beginnen met jeugdpastoraal in je parochie leidt niet meteen tot zichtbare resultaten. Het is niet omdat je

een jongerenpastorale werking hebt, dat je kerk plots volloopt met jonge mensen. Het organiseren van jongerenpastoraal kost veel energie en vraagt veel geduld.

“Wat kunnen we doen opdat jongeren het zo leuk vinden in onze parochie dat ze er niet meer weg willen?”

Toch is jongerenpastoraal voor iedere parochie een belangrijk agendapunt. Het zijn immers jongeren die het werk in de parochie op termijn moeten verderzetten. IJD Antwerpen, de jeugddienst van ons bisdom, wil zeker helpen door mee te denken over wat er in jouw parochie mogelijk kan zijn en hoe je daarmee kunt beginnen. Bijvoorbeeld door samen een eerste activiteit te organiseren. We ondervonden reeds dat dit vaak een goede vertrekbasis vormt. Een sterke groepservaring geeft zin in meer. Het zet aan om door te gaan en deze ervaringen met anderen te delen en door te geven.

Het zou ook mooi zijn moesten jongerenpastorale initiatieven en parochies elkaar vaker vinden. Ik denk aan plussersgroepen, jeugdpastorale werkingen voor jongeren vanaf 18 jaar, maar ook aan jongerenkoren en misdienaarswerkingen. Dankzij deze koren zijn er ook effectief jongeren aanwezig in de kerk tijdens liturgische vieringen, wat nieuw leven en enthousiasme in de parochiegemeenschap brengt. Af en toe horen we dat sommige misdienaarsgroepen eraan denken om geloofsinhoudelijke activiteiten te organiseren, maar vaak niet weten hoe hieraan te beginnen. Ook hier kan IJD een bijdrage leveren. Gedeelde ervaringen maken een groep sterker en verhogen de betrokkenheid in de parochie.

© Paul Hermans

© Parochie Heilig Hart Schoten

Een mooie liturgie komt niet uit de lucht vallen. Van groot tot klein, ieder kan een waardevolle bijdrage leveren.

Een ideaal begin

Een ideale doelgroep om jongerenpastorale activiteiten voor op te starten, zijn de vormelingen. Elk jaar opnieuw heeft iedere parochie contact met een aantal jonge mensen die zich willen laten vormen en in dat ene jaar actiever betrokken zijn in de parochie. Het is niet realistisch om te denken dat al deze vormelingen zich na hun vormsel met veel enthousiasme en vreugde zullen engageren in de parochie. We kunnen niet ontkennen dat het vormsel vaak als een eindpunt wordt ervaren, en niet als een nieuw begin. Net die mentaliteit zouden we moeten proberen te veranderen. Hoe kunnen we vormelingen zodanig betrekken dat zij hun vormsel beschouwen als een nieuw begin? Wat kunnen we doen opdat de vormelingen het zo leuk vinden in onze parochie dat ze er niet meer weg willen? Op dit vlak moeten we nog heel wat stappen doen.

Vooreerst is het goed om deze jonge vormelingen te laten ervaren dat ze niet alleen zijn. Ze zijn niet de enige jongeren die nog min of meer kerkbetrokken zijn. In de verschillende parochies van ons bisdom zijn er velen. En het doet deugd om samen te komen en gelijkgezinden van je leeftijd te ontmoeten.

Met IJD Antwerpen dromen we er al lang van om alle vormelingen eens samen te brengen. We weten dat dit in Gent al jaarlijks gebeurt op een zogenaamde BAVO-dag. Als het daar kan, moet het in ons bisdom toch ook mogelijk zijn? In overleg met het CCV werkten we een strijdplan uit. Doel was om vormelingen en catechisten kennis te laten maken met de vier basisingrediënten van jongerenpastoraal: ontmoeting, persoonlijke groei, engagement en geloven. Dit jaar is onze droom werkelijkheid geworden. Meer dan duizend vormelingen kwamen op 22 februari samen in de Hoge

Rielen. Het werd een onvergetelijke dag. Op naar de volgende editie!

Wauw?!

Toch is een eenmalig evenement, dat tijdelijk een wauw-gevoel creëert, niet voldoende om jongeren bij het parochieleven te betrekken. Dergelijke ervaringen hebben allicht een toegevoegde waarde, maar werkelijk belangrijk is dat de vormelingen een plek weten te vinden waar ze zich thuis voelen en waar ze kunnen zijn wie ze zijn. Daarin kan de parochie zeker een rol spelen, maar het is vaak zoeken op welke manier.

IJD Antwerpen kan en wil daarbij graag helpen. We kunnen bijvoorbeeld in jouw parochie een activiteit op touw zetten met en voor vormelingen. Zo werkten we naar aanleiding van de vormelingsdag een spel *Geloofsduik voor dummies* uit, dat we graag met de vormelingen in jouw parochie komen spelen, mits de groep groter is dan tien jongeren.

Kortom, ook al lijken jongeren en parochie twee begrippen die mijlver uit elkaar liggen, het is mogelijk ze samen te brengen. Als organisatie voor jongerenpastoraal kan IJD daarbij helpen en daarover samen met jouw parochie nadenken, maar ook bij de parochie ligt er een verantwoordelijkheid. Laten we er samen voor gaan!

Wil je meer uitleg, raad vragen of eens van gedachten wisselen? Zend een e-mail naar ijdanwerpen@ijd.be en we helpen je graag verder.

© J. J. J. J. J.

Geef mij te drinken

Paasdriedaagse voor 25- tot 55-jarigen met kinderprogramma

Wil je tijdens de veertigdagentijd en met uitzicht op Pasen alleen of met je gezin zinvol onthaasten en op zoek gaan naar de bron van waaruit je concreet christen kunt worden? CCV biedt volwassenen tussen 25 en 55 jaar, met of zonder kinderen, een onbezorgd verblijf, maaltijden inclusief, in het rustgevende kader van het Hof ter Loo in Loppem. Ook de geestelijke dorst wordt gestild. Onze animatoren kienden een zinvol kinder- en jeugdprogramma uit.

Praktisch:
Prijs: 75 euro per volwassene, 37,5 euro per kind.
Datum: van 5 april (10 uur) tot 7 april 2014 (16 uur).
Zo snel mogelijk inschrijven via 03 287 35 83 of antwerpen@ccv.be.

ER IS LEVEN NA DE DOOD

VIER JAAR NA DE AARDBEVING IN HAITI GEEFT SCHEUTIST JAN HOET JONGEREN EEN TOEKOMST

Het is even zoeken om de juiste straat te vinden in de Haïtiaanse hoofdstad Port-au-Prince. Mijn chauffeur Romuel moet het her en der navragen. "Wie zoekt u? Pater Jan Hoet?" Er wordt even overlegd, er vliegen wat Creoolse vraag- en antwoorden over en weer. "Een blanke? Hier ben je vlakbij." En inderdaad, honderd meter verder, in nummer tien, waar 33 studenten een thuis vinden, komt Jan Hoet me met uitgestoken hand tegemoet.

Ilse Van Halst

Getroffen door de erbarmelijke situatie van jongeren in Haïti trok missionaris Jan Hoet uit Lier in 1967 daarheen. „Zo'n tachtig procent van de bevolking is jonger dan achttien. Maar in dit nagenoeg armste land ter wereld hebben zij niet alleen weinig of niets te eten, ze krijgen ook weinig of geen kansen”, schetst pater Jan. Om gedreven te vervolgen: „Een kind dat niet naar school kan, kan nooit uit de vicieuze cirkel van armoede geraken. Studie is de hefboom voor een betere toekomst.”

Sinds 2005 werd de scheutist door zijn oversterven vrijgesteld om zijn droom waar te maken: in Port-au-Prince een onthaalhuis voor studenten runnen zodat kinderen na hun lagere school verder kunnen studeren. Inmiddels passeerden al meer dan zestig jongeren via huis Mamosa – zo genoemd naar de plaatsen Marmont, Mombin-Crochu en Saltadere waar pater Jan vroeger als pastoor werkte – en baanden ze hun weg in het leven.

Om de jongeren te bereiken en hun vertrouwen te winnen, organiseerde pater Jan allerlei activiteiten, zoals kaarten, film kijken en vooral sporten beoefenen. “Studenten moeten een uitlaatklep hebben.” Zelf ooit een fervent sporter, richtte hij zeventien jaar geleden de sportbond Banzai voor jongeren op. „We startten met vijftien meisjes. Vandaag telt onze club maar

liefst vierhonderd leden, jongens en meisjes, en zes ploegen in competitie”, zegt hij niet zonder trots. Daarnaast organiseert hij drukbezochte sportkampen tijdens de vakantie. Momenteel is hij druk doende met een nieuw project met dank aan de aardbeving die Haïti vier jaar geleden trof. “Het was een ramp die dood en vernieling zaaide, maar ook nieuw leven voortbracht.”

Kaarthusjes

“Het was ongeveer tien voor vijf in de namiddag, net voor het donker werd”, herinnert pater Jan zich de bewuste dag, 12 januari 2010. “Het hele huis danste. Ik holde naar buiten, struikelend over brokstukken die naar beneden donderden. Ik was gewond, maar voelde het niet. Jasmin, een van de kinderen, zat gekneld met zijn voet onder een brokstuk muur. We konden hem bevrijden, maar zijn voet was verpletterd.” Het Belgische B-Fast-team zou die later amputeren.

Het hele gebeuren speelt zich nog steeds af als een film in het hoofd van pater Jan: “Er was veel paniek want er waren voortdurend naschokken. Het werd snel donker. Er was geen licht, geen telefoon. Hulp moest wachten. Met de burens trokken we naar een open plek waar we de nacht doorbrachten onder de sterren. We verwarmden ons aan de onderlinge solidariteit, die heel groot was.”

Op de kamer studeren de jongeren niet alleen, maar maken ze ook heel wat plezier.

Pater Jan Hoet, in Haïti gekend als 'père Jean van Banzai'.

Na elke kookbeurt voor bijna veertig man wordt de keuken altijd netjes opgeruimd.

Nadien leefde hij vier maanden met zijn studenten in een tent op het voetbalveld van het vormingshuis van de paters van Scheut in Haïti om uiteindelijk naar het huidige pand te verhuizen. "Cunina, een organisatie die kansarme kinderen lager onderwijs aanbiedt en waarmee ik samenwerk, kocht het huis aan. Met sponsorgelden van donateurs uit België en Mamosa bouwde ik een tweede gebouw met extra kamers op de binnenplaats. Nu vinden hier 33 studenten tussen 12 en 30 jaar onderdak."

“ Ik sta er versteld van hoe vaak mijn studenten hun dankbaarheid verwoorden en bidden voor anderen die minder kansen hebben dan zij. ”

Een boost

Dankzij de aardbeving keek de wereld naar Haïti en zag ze de rampzalige situatie van het land. "Ik wou de handdoek in de ring gooien. Alles was vernield", bekent pater Jan. „Maar ik kreeg zoveel steun uit België dat het project een nieuwe impuls kreeg. Toen rijpte het plan om een terrein aan te kopen waar de sportbond Banzai met zijn jeugdwerking een thuishaven zou vinden, waar de zomerse sportkampen kunnen plaatsvinden, waar culturele activiteiten kunnen georganiseerd worden, met een logies en een bar enzovoort." Inmiddels kocht hij een terrein en werd dit al ommuurd.

Ondertussen blijft hij kinderen van alle leeftijden kansen geven om te studeren. Zoals de elfjarige Jasmina. "Ik leerde haar kennen op de volleybal. Met haar gezin woonde ze in de kelder in een kleine ruimte zonder ramen, waarin ze om beurten sliepen. Omdat haar

mama het schoolgeld niet langer kon betalen, bleef ze thuis." Of Nirva, die al achttien was toen hij haar ontmoette op het sportveld. "Op een dag vertrouwde ze me toe dat ze na de middelbare school niet meer verder kon studeren omdat haar vader ziek is en er geen geld meer was voor verdere studies."

In ruil voor de kansen die hij de kinderen geeft, verwacht pater Jan goede resultaten. Ook op andere vlakken is hij veeleisend. "Ik verlang dat alle studenten aan wie ik onderdak geef in een goede verstandhouding samenleven. Ik vind het ook belangrijk dat ze contact houden met hun familie." De scheutist houdt ook aan een avondgebed. "Het is zowat een moderne versie van de vespers. De studenten bereiden het voor, nu eens met muziek, dan weer met voorbeden die ze zelf opstellen. Ik sta er versteld van hoe vaak zij daarin hun dankbaarheid verwoorden en bidden voor anderen die minder kansen hebben dan zij."

Sneeuwbal

"Dit hier is mijn leven", omvat Jan Hoet, net 71 geworden, met een wijsds handgebaar huis Mamosa. "Ik put hier veel voldoening uit. Ik ben trots op mijn studenten. Het verheugt me dat ze contact houden. Vele oud-studenten komen geregeld langs. Ze noemen zich 'la famille Mamosa'."

Toch zinkt de moed hem soms in de schoenen als hij kinderen moet weigeren omdat hij geen bed meer vrij heeft. "Vaak heb ik geldzorgen", erkent hij. "Onderwijs kost handenvol geld in Haïti. Geregeld komen mijn studenten extra geld vragen voor schoolmateriaal, een computer of dergelijke. Met dertig studenten in huis loopt dat soms aardig op. Ja, ik heb wel eens slapeloze nachten."

Toch blijft hij niet bij de pakken neerzitten. "Dit handjevol kinderen dat ik help, is geen druppel op een gloeiende plaat. Het is meer dan dat. Dat kleine handjevol creëert een sneeuwbaaleffect. Want op hun beurt zetten deze studenten zich in voor anderen die minder geluk hebben in het leven. Zo startte Floraine, een oud-studente die nu als landbouwingenieur werkt, in haar geboortestreek een project om kansarme jongeren een technische opleiding te geven. Zo wordt het meer dan een druppel. Het wordt een stroom die leven geeft."

Wanneer ik terug in de wagen klim, spreekt Romuel me onmiddellijk aan. "Je had me moeten zeggen dat je 'père Jean van de sportbond Banzai' wilde bezoeken. Zowat iedereen hier kent hem. Dankzij hem kunnen heel veel kinderen hier sporten. Zo blijven ze van de straat. Ze leren in een team spelen en samenwerken. Ze leren zich inzetten en volharden. Via de sport geeft père Jean hen waarden mee. Ja, hij levert goed werk."

Meer info op www.webmamosa.org, www.haiti.hsquared.be, www.iwebbanzai.org en www.cunina.org of op Facebook Fan banzai volley.

Het bezoek aan pater Jan vond plaats in de marge van een reportage in Haïti met Caritas International om een balans op te maken van de situatie vier jaar na de verwoestende aardbeving. De documentaire *Tèt Ansamm*, Creools voor *Samen werken*, kun je bekijken op www.caritas-int.be/nl/land/haiti.

© BD Balen

De Zilvervloot komt aan in Mol.

Balen, 15 maart 2014

Versobering en een mentaliteitsverandering. Het is tijdens de veertigdagentijd ook een actiepoint voor Broederlijk Delen, dat tijdens haar campagne 'kilometers voor het Zuiden' aandacht vraagt voor plattelandsontwikkeling in Senegal. De Werkgroep Broederlijk Delen Balen-Mol, een ad-hocsamenwerking van een aantal vrijwilligers uit de parochies Balen en Mol, komt dit jaar creatief uit de hoek. Ze zendt iedereen 'Groenten uit Balen en omstreken'.

Mark Bergmans

© BD Balen

Een uitgebreide koffie- en hotdogstop.

Hallo!

Fiets je mee op 29 maart? Dan organiseren we een betalende en gesponsorde fietstocht in Mol en omstreken ten voordele van Broederlijk Delen. We vragen iedere deelnemer om een biologisch geteelde groente mee te brengen. Bij aankomst in het Miloheem in Mol-Millegem bereiden we hiermee een sobere maar overheerlijke maaltijd. Op deze manier willen we iedereen bewustmaken van de voedselverspilling en voedsel speculatie in onze samenleving.

Het wordt vast en zeker een topdag zoals onze vorige activiteiten. Misschien was je er drie jaar geleden ook bij op de Blote Voetenloop in Mol? Onze oudste vrijwilligster, Marjet Jacobs, een kranige tachtigplusser, bakte toen stapels pannenkoeken. En ze genoot volop: "Het was fijn om te zien hoe enkele Nederlandse gasten en hun kinderen via ons kraam de weg vonden naar Broederlijk Delen."

Twee jaar geleden fietsten we mee in de Zilverroute van het Zilvermuseum in Deurne naar het Zilvermeer in Mol. Herhaaldelijk namen we al deel aan het Mols Gewroet, een organisatie van de Molse Derde Wereldraad, waarvan onze Werkgroep deel uitmaakt. Vrijwilliger Luc Motmans stelde er onze werking voor in een powerpointpresentatie.

Onze huidige Werkgroep groeide uit de werking Broederlijk Delen-Welzijnszorg in de vroegere dekenij Balen-Mol. Het was de periode van bezinning en actie in het teken van de toenmalige ontwikkelingshulp. Maar ontwikkelingshulp werd ontwikkelingssamenwerking, dekenaal werd federaal, mensen kwamen en gingen. Broederlijk Delen en Welzijnszorg vormden niet langer een Siamese tweeling maar gingen om als broer en zus. De christelijke inspiratie bleef maar de doelgroep werd pluralistisch.

Enkele jaren geleden startten een aantal vrijwilligers uit de verschillende parochies van Balen en Mol een nieuwe werking op. De contacten met de provinciale verantwoordelijken werden vernieuwd en vanuit de federatie worden we ondersteund door parochieassistent Luc en diaken Marc. We concentreren onze werking volledig op de vastentijd en starten traditiegetrouw met de startdag van Broederlijk Delen in januari in Oostmalle. We denken elk jaar een actie uit ter ondersteuning van de campagne, vrijwilligers organiseren Koffiestops, de werkgroep liturgie van de federatie laat zich inspireren door de liturgische map van Broederlijk Delen enzovoort. Zo proberen we een koppeltje te zijn tussen Broederlijk Delen en de plaatselijke federatie.

Hier ligt ook onze opdracht als werkgroep, menen wij. Enerzijds gaan we mee in de evolutie van ontwikkelingssamenwerking zoals ze door Broederlijk Delen in de praktijk ervaren en in projecten gegoten wordt, anderzijds schenken we aandacht aan onze verankering binnen de Molse en Balense parochies.

Hopelijk zien we je op 29 maart tussen 10 en 15 uur!

Veel groeten van Marjet, Harlinde, Luc, Walter, Marc, Mark, Gilbert *et les autres...*

Meer info bij luc_motmans@hotmail.com.

ESTAFETTE

MEDEWERKER UIT DE KERK AAN HET WOORD

Met Gods zegen wordt **mgr. Jan Van Cauwelaert** honderd jaar op 12 april. De scheutist viert dit jaar ook dat hij 75 jaar geleden tot priester werd gewijd en 60 jaar geleden tot bisschop van Inongo in toen nog Belgisch-Congo.

Mgr. Jan Van Cauwelaert.

Met een warme glimlach en een wenkend handgebaar noodt mgr. Jan Van Cauwelaert me in zijn kamer in het missiehuis van Scheut in Schilde, waar de paters-op-rust van hun oude dag genieten. Te midden van zijn vele herinneringen aan zijn missietijd in Congo en zijn vele bezoeken aan Latijns-Amerika en Azië, boeken en foto's van zijn vader Frans Van Cauwelaert, oud-burgemeester van Antwerpen, en vooral warm omringd door zijn confraters, voelt hij zich hier echt thuis.

"Ik ben dankbaar voor mijn leven, voor de kansen die ik kreeg, voor wat ik mocht realiseren en voor de hulp van mijn confraters. Hier de avond van mijn leven mogen doorbrengen met hen, samen eten en samen bidden, dat doet me deugd", zegt de scheutist. "Dat ik niet meer goed zie en dus niet meer kan lezen, is wel een beproeving. Dat valt me soms zwaar."

© Ilse Prinsen

Het stemt hem blij dat verscheidene paters hem uit de krant voorlezen, want het reilen en het zeilen in de Kerk en de wereld volgt hij nog graag. "Mijn confraters houden me op de hoogte van wat er gebeurt. Ze komen geregeld mijn mening vragen en we wisselen vaak van gedachten over de Kerk en missionering", vertelt de oud-missiebisschop die er duidelijk deugd aan beleeft als hij anderen kan helpen. Om vervolgens meteen zijn kijk op de zaak te geven. "Als missionaris moet je niet te veel de zaken zelf in handen willen nemen, maar verantwoordelijkheid geven aan de lokale bevolking", weet de scheutist die in 1940 naar Congo trok als missionaris en er in 1954 tot bisschop werd gewijd.

Zelf wachtte hij niet tot zijn pensioen om deze verantwoordelijkheid door te geven aan een lokale priester, mgr. Lesambo Ndamwize, de eerste zwarte bisschop van Inongo. "In die tijd wilden we in de missie als missionaris alles te veel zelf doen. We wilden te veel controleren. Inmiddels weten we beter. We moeten mensen juist bezielen en opwekken om te doen wat hen door Jezus is ingegeven. We moeten samen zoeken hoe we ons als gemeenschap best kunnen inzetten voor het welzijn van allen en het realiseren van het Rijk Gods." En dat gebeurt reeds op vele plaatsen, weet de oud-missionaris. Hij verwijst naar de manier waarop mgr. Philippe Nkiere nu in Inongo Kerk vormt met inspraak van leken en naar vele mooie voorbeelden in Latijns-Amerika en Azië.

De laatste nog levende Belgische concilievader verheugt zich over de recente evolutie van de

Kerk en haar streven om de verwezenlijkingen van het Concilie ingang te doen vinden. "Het Concilie bemoedigde ons sterk, maar jammer genoeg werden de conciliaire ideeën daarna niet echt in praktijk omgezet", bedenkt de man die een bevoorrecht getuige was op het Tweede Vaticaans Concilie dat zijn leven een belangrijke wending heeft gegeven. "Ik ben zeer getroffen door paus Franciscus die zo krachtig de aanpassing van de Kerk aan de nieuwe wereld mogelijk maakt. Ik heb de indruk dat hij vandaag echt wil waarmaken wat de concilievaders besloten. Ik hoop dat zijn nieuwe aanpak effect zal sorteren."

Zelf geeft de paus alvast het goede voorbeeld, vindt de eeuweling, door zich te omringen met een Kroonraad. "We moeten samenwerken als kinderen van God en ons leven als christen in dienst stellen van Jezus die in ons zijn taak vervult. Het is niet aan ons om te doen wat wij willen en denken dat er moet gebeuren, maar om in zijn voetsporen te treden. Dienstbaarheid primeert."

Ilse Van Halst

Mgr. Jan Van Cauwelaert wordt gevierd op 12 april om 10.30 uur in de Sint-Laurentiuskerk in Antwerpen. Nadien volgt een receptie. Je bent hartelijk welkom.

Bij Uitgeverij Halewijn verschijnt een boek als eerbetoon aan mgr. Jan Van Cauwelaert. Vanuit thema's die hem na aan het hart liggen, reflecteren specialisten op missie vandaag. 'Missie vandaag. Opstellen voor de honderdste verjaardag van mgr. Jan Van Cauwelaert', Antwerpen, Halewijn, 2014, 336 blz, 24,95 euro.

DE KIOSK

MEDEDELINGEN

BENOEMINGEN EN ZENDINGEN

Maria **Floren**, pastoraal werkster, werd per 1 januari 2014 gezonden tot parochieassistente te Hoogstraten, Sint-Clemens; Hoogstraten, Sint-Katharina; Rijkvorsel, Sint-Jozef en Rijkvorsel, Sint-Willibrordus.

Jozef **Heylen**, priester van ons bisdom, voorheen pastoraal rusthuiswerker in het WZC De Wijtshage te Reet en in het WZC Den Beuk te Boom, werd per 1 januari 2014 benoemd tot meewerkend priester aldaar.

Godefridus **Fred Sels**, priester van ons bisdom, voorheen gevangenis-aalmoezenier te Antwerpen, werd per 1 januari 2014 benoemd tot meewerkend priester aldaar.

Bert **Simons**, pastoraal werker, werd per 1 november 2013 gezonden tot pastoraal rusthuiswerker in het WZC Sint-Michaël te Essen en in het WZC Zonnewende te Kapellen.

Jozef **Jef Smits**, priester van ons bisdom, voorheen aalmoezenier in de Strafinrichting te Hoogstraten, Wortel en aalmoezenier in de Gemeenschapsinstelling Bijzondere Jeugdbijstand De Kempen (De Hutten en De Markt) te Mol, alsook meewerkend priester in de Strafinrichting te Merksplas, werd per 1 januari 2014 benoemd tot aalmoezenier in de Gevangenis van Antwerpen.

Chris **Van Beersel**, pastoraal werker, werd per 1 december 2013 gezonden tot stafmedewerker pastorale zorg voor de koepel vzw Rusthuizen Zusters van Berlaar.

Melanie **Vandezande**, pastoraal werkster, werd per 1 december 2013 gezonden tot pastoraal rusthuiswerkster in het WZC

Sint-Jozef en in het WZC Heilige Familie te Heist-op-den-Berg.

Marianne **Van Geert**, pastoraal werkster, werd per 1 februari 2014 gezonden tot gevangenis-aalmoezenier in de Gevangenis van Antwerpen.

Raf **Vanhorebeek**, pastoraal werker, werd per 1 december 2013 gezonden tot pastoraal rusthuiswerker in het WZC Sint-Jozef te Kessel en in WZC Heilig Hart te Nijlen.

AANSTELLING

Marc **Van Laere**, vertegenwoordiger van de eredienst, werd per 1 februari 2014 aangesteld tot gevangenis-aalmoezenier in de Strafinrichting te Wortel. Daarnaast zal hij deeltijds Ton Jansens bijstaan voor het project Vorming van pastorale eenheden en dit gedurende drie jaar.

Hanne **Jacobs**, vertegenwoordiger van de eredienst, werd per 1 februari 2014 aangesteld als aalmoezenier in de Gemeenschapsinstelling voor Bijzondere Jeugdbijstand De Kempen.

STOPZETTINGEN

Jan **Aertssens**, permanent diaken, nam per 31 januari 2013 ontslag als diaken te Aartselaar-Reet-Schelle, Onbevlekt Hart van Maria.

Jan **Louis Notelteurs**, picpus, nam per 1 januari 2014 ontslag als pastoor te Essen, Sint-Vincentius a Paulo, *Horendonk* en Essen, Sint-Jan Baptist, *Wildert*.

Gaston **Suls**, priester van ons bisdom, nam per 1 januari 2014 ontslag als diocesaan geestelijk

raadgever van Adem-Tocht, een christelijk-gelovige spiritualiteitsbeweging voor senioren.

Louis **Van den Heuvel**, priester van ons bisdom, nam per 1 januari 2014 ontslag als meewerkend priester in het WZC Lindelo te Lille.

Jozef **Van Nueten**, norbertijn van Tongerlo, nam per 10 januari 2014 ontslag als lid van de priesterequipe in de parochies van de federatie Herselt-Hulshout-Westerlo.

Maria **Verwimp** is sinds 31 december 2013 op pensioen. Zij was jarenlang educatief medewerker bij CCV in het bisdom Antwerpen.

De bisschop stelt er prijs op bij deze gelegenheid zijn medewerk(st)ers van harte te danken.

OVERLIJDEN

Op 27 november 2013 overleed te Lier Jos **Corremans**, passionist, voormalig parochievicaris te Ranst, Onze-Lieve-Vrouwen-Hemel-Opgenomen, *Oelegem*. Hij werd geboren in Terhagen op 3 september 1924 en tot priester gewijd op 26 maart 1951.

Op 1 januari 2014 overleed te Geel Louis **Van den Eynde**, oblaat, voormalig pastoor te Geel, Sint-Hubertus, *Ten Aard*. Hij werd geboren in Retie op 3 februari 1921 en tot priester gewijd op 8 juli 1945.

Op 7 januari 2014 overleed te Turnhout Aloysius **Louis Bogaerts**, voormalig pastoraal rusthuiswerker in het WZC De Wending (OCMW) te Turnhout. Hij werd geboren in Kasterlee op 9 maart 1937 en tot priester gewijd op 8 juli 1962.

CHRISMAMIS OP 17 APRIL

Op Witte Donderdag 17 april om 10 uur gaat mgr. Johan Bonny voor in een plechtige eucharistieviering in de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal van Antwerpen. De bisschop zegent en wijdt dan de oliën waarmee de sacramenten van het doopsel, het vormsel, het priesterschap en de ziekenzalving zullen toegeediend worden. Hij nodigt in het bijzonder vormelingen en acolieten uit om mee te vieren.

Geïnteresseerden dienen dit vóór 31 maart per e-mail te laten weten aan ann.joris1@skynet.be.

be. Gelieve ook het aantal personen te vermelden en de namen van jongeren die bereid zijn in de viering de olie en de gaven aan te brengen.

De bisschop nodigt ook alle priesters uit om te concelebreren. Afspraak uiterlijk om 9.45 uur met een albe, voor de priesters in de kapelanensacristie, voor de acolieten achteraan in de kathedraal.

Meer info bij Olivier Lins via olivier.lins@bisdomantwerpen.be.

Voor vormelingengroepen is het zinvol om deze chrisnamis mee te maken. De CCV-werkgroep Effeta maakte een kortfilm van zeven minuten over de betekenis van het chrisma waarmee jongeren gevormd worden. Op het einde van de video krijgen catechisten didactische aanwijzingen voor een creatieve catechetische verwerking. Surf dus naar www.youtube.com/ccvantwerpen. Voor de didactische tips kun je terecht op www.catechisten.tk.

© Johan Govaerts

Op 15 januari 2014 overleed te Turnhout Jan **Van Dooren**, voormalig privésecretaris van de bisschop. Hij werd geboren in Turnhout op 12 januari 1932 en tot priester gewijd op 23 september 1956.

Op 15 januari 2014 overleed te Malle Thomas **Geris**, montfortaan, pastor in het Dienstverleningscentrum MPI Domein 't Zwart Goor te Merksplas en hulp-parochievicaris te Merksplas, Sint-Willibrordus. Hij werd geboren in Gellik op 13 april 1935 en tot priester gewijd op 24 maart 1963.

Op 18 januari 2014 overleed te Antwerpen Armand **Van Rompay**, voormalig secretaris van het bisdom en voormalig rector van de Zusters van het Heilig Hart van Jezus (Van Celst) te Antwerpen. Hij werd geboren in Antwerpen op 9 augustus 1933 en tot priester gewijd op 27 juni 1964.

VREDE IS DE TOEKOMST. RELIGIES EN CULTUREN IN DIALOOG IN ANTWERPEN

Van 7 tot 9 september zal de Gemeenschap van Sant'Egidio de 28ste internationale interreligieuze vredesontmoeting met meer dan driehonderd leiders van de wereldreligies in Antwerpen organiseren onder het motto 'Vrede is de toekomst. Religies en culturen in dialoog'. Sinds paus Johannes Paulus II in 1986 in Assisi leiders van wereldgodsdiensten samenbracht, organiseert Sant'Egidio elk jaar in een ander land een bijeenkomst 'in de geest van Assisi'.

De keuze viel nu op België en de stad Antwerpen wegens de honderdste verjaardag van het begin van de Eerste Wereldoorlog, het uitgesproken multiculturele en multireligieuze karakter van de metropool en de aanwezigheid van een dynamische gemeenschap van Sant'Egidio, die al meer dan een eeuw investeert in het interculturele samenleven in de stad. Het is deze gemeenschap die in nauwe samenwerking met het bisdom en de stedelijke en andere overheden de ontmoeting zal organiseren.

Met haar jaarlijkse internationale vredesbijeenkomst wil Sant'Egidio het vreedzaam samenleven in tijden van globalisering en migratie versterken, een beschaving van het samenleven voor de eenentwintigste eeuw uitdenken en een krachtig antwoord bieden op het religieus gelegitimeerd geweld en terrorisme. Gedurende enkele dagen dialogeren religieuze leiders van de grote wereldgodsdiensten met elkaar en met humanisten, politieke leiders en vertegenwoordigers van de culturele, sociaal-economische wereld en de civiele samenleving. Het internationale netwerk dat zo doorheen de jaren gevormd werd, bracht al vele vruchten van vrede voort, met bemiddelingswerk van Sant'Egidio in de Balkan, het Midden-Oosten en in Afrikaanse conflicten.

Traditioneel eindigt elke vredesontmoeting met het Gebed voor de Vrede. Dan bidden de vertegenwoordigers van de godsdiensten gelijktijdig, maar ieder volgens de eigen religieuze traditie en op een andere plaats, voor de vrede. Nadien wordt tijdens een gemeenschappelijke slotceremonie een vredesappel ondertekend.

Zondag 7 september 2014: plechtige eucharistieviering in de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal om 10 uur, uitgezonden door VRT één en officiële opening in de vooravond.

Maandag 8 september 2014: panelgesprekken met simultaanvertaling, van 9.30 tot 12.30 uur en van 16.30 tot 19 uur.

Dinsdag 9 september 2014: panelgesprekken met simultaanvertaling en jongerenprogramma in zaal Elckerlyc van 9.30 tot 12.30 uur; gebeden voor de vrede op verschillende locaties in de binnenstad om 17 uur en slotplechtigheid op de Grote Markt om 19 uur.

Alle panelgesprekken, de opening en de slotplechtigheid zijn vrij toegankelijk, mits aanmelding op voorhand. Info op www.peaceisthefuture.be en via info@peaceisthefuture.be.

CCV

PARTNER IN CHRISTELIJK VORMINGSWERK

© HVB WERVEN

DAT GIJ ONZE STAPPEN RICHT Dekenale samenkomsten voor teams 2014

Actief zijn in een parochie- of federatieteam is boeiend en uitdagend tegelijk. Als parochie- of federatied lid beleven we vreugde aan goedge-slaagde initiatieven. Ook de oprechte waardering voor onze inzet doet deugd. Maar we maken ons ook zorgen omdat het engagement wel eens zwaar weegt: Waar moeten we vandaag eerst beginnen? Wie moet het allemaal blijven doen? Waar vinden we nieuwe medewerkers? En wat wordt het morgen?

De dekenale samenkomsten voor teams bieden de kans om als team hierop een nieuwe kijk te ontwikkelen, en dit vanuit een Bijbels perspectief onder het motto 'Dat Gij onze stappen richt'. Het is God zelf die onze stappen richting kan geven. Dit idee – een droom en een bede tegelijk – drukt uit waar het om draait: een visie die onze concrete situatie ernstig neemt en ons op weg zet om een werkbaar aanpak te vinden. Ook de recente ontwikkelingen naar pastorale eenheden werpen hun licht op deze droom: Welke kansen biedt de pastorale eenheid? Wat mogen we er wel en wat kunnen we er niet van verwachten?

“ *Wie het risico neemt en een stap doet naar Jezus, wordt door de Heer nooit ontgoocheld. Eens op weg, zullen we beseffen dat Hij ons met open armen staat op te wachten. (Paus Franciscus in 'Evangelii Gaudium')* **”**

Het wordt een dekenale samenkomst met diverse toelichtingen in woord en beeld, gekruid met een filmfragment en met zang, met kans tot ontmoeting en uitwisseling, met concrete tips en ondersteuning. Tijdens de slotbezinning weten we Paulus' ervaring heel dicht bij de onze.

Programma:

- Welkom, lied en inleiding.
- Concrete beginsituatie en sleutels voor een toekomstgerichte aanpak.
- Pastorale eenheden: kans tot nieuwe inzichten.
- Filmfragment als blikopener.
- 'Dat Gij onze stappen richt'.
- Tips: werkvorm, materiaal, vormings- en begeleidingsaanbod.
- Slotbezinning.

De dekenale avonden voor parochie- en federatieteams vinden dit jaar opnieuw op één locatie plaats: het Vormingscentrum in Malle. Elk dekenaat wordt uitgenodigd op een specifiek moment. Als dat tijdstip echter niet past, ben je altijd op een andere sessie welkom. Schrijf met je hele team tijdig in, zeker vóór 11 mei 2014.

Data:

Dekenaat Antwerpen: maandag 19 mei van 14 tot 16.30 uur.
Dekenaat Kempen: maandag 19 mei van 20 tot 22.30 uur.
Dekenaat Noorderkempen: dinsdag 20 mei 2014 van 14 tot 16.30 uur.
Dekenaat Rupel-Nete: dinsdag 20 mei van 20 tot 22.30 uur.
Dekenaat Zuiderkempen: woensdag 21 mei van 20 tot 22.30 uur.

Plaats: Provinciaal Vormingscentrum Malle.

Begeleiding: de dekenale contactpersonen vanuit CCV Antwerpen.

Prijs: 8 euro per persoon.

Inschrijven: vóór 11 mei 2014.

Een overzicht van alle activiteiten die door de verschillende diensten, verenigingen en bewegingen in ons bisdom georganiseerd worden, vind je op www.bisdomantwerpen.be (klik op kalender in de linkerkolom) of via de link op www.relevant-bisdomantwerpen.be.

DOORKIJK

BEZINNING

© Zuster Lutgardis

De zalige Beatrijs van Nazareth, mediterend bij haar 'Zeven manieren van minne'...

DE JUISTE MAAT

“

*Nú is het die gunstige tijd, nú is het de dag van het heil.
(2 Korintiërs 6, 2 - liturgie van Aswoensdag)*

”

Sint-Benedictus zegt in zijn Regel dat we altijd zouden moeten leven zoals in de veertigdagentijd, maar hij weet dat we dat niet kunnen. Als mensen ons vragen of ons vastenregime streng is, verwachten ze een antwoord dat bol staat van de straffe ascetische praktijken. De werkelijkheid is veel minder heldhaftig en vertrekt vanuit het monastieke begrip matigheid of de juiste maat.

Benedictus leerde tijdens zijn jarenlange monnikenleven dat elke 'te' niet goed werkt. Te veel of te weinig komt op hetzelfde neer: het is een beslissing van het ego die je niet volhoudt. Vroeg of laat ga je compenseren en schiet je ten diepste naast de genade, voor jou bestemd.

© Zuster Lutgardis

Zuster Katharina, Onze-Lieve-Vrouw van Nazareth, Brecht

Overmaats en ondermaats bieden geen antwoord aan "de mens die naar het ware leven zoekt" (Regel van Benedictus).

De veertigdagentijd nodigt ons uit te oefenen in de juiste maat. We mogen iets toevoegen aan de gewone maat en minder eten, drinken en slapen, maar we moeten erover waken de extremen te vermijden, luidt de gouden raad van Benedictus. Want dat voedt ons ego. Bovendien zouden we het niet volhouden. We moeten goed voor ogen houden dat veertig dagen een symbolische en lange periode is, die onze gewone wilskracht overstijgt. Wat lang moet standhouden, wordt langzaam geboren!

De deugd van matigheid, die voor mij gesymboliseerd wordt in onze lederen gordel, komt overeen met het Bijbelse begrip 'de koninklijke weg' (Numeri 20, 17): niet te veel naar links en niet te veel naar rechts; niet te streng en niet te slap, maar consequent en volgehouden.

Ook de woestijnvaders kenden aan de matigheid een sleutelrol toe. Meerdere vaderspreuken hekelen broeders die verschillende dagen heel streng vasten, maar zich daarna overgeven aan overdreven vraatzucht. Zo'n vasten heeft geen enkele waarde. De ware ascese ligt in het zoeken naar je eigen maat en je daaraan houden. Matigheid heeft iets van een langeafstandsloper, die zijn snelheid goed doseert om het einde te bereiken. Ons doel is een leven zoals God het droomt, het Rijk der hemelen waar het goed

leven is voor alle mensen. Het is een lange weg en het gaat niet vanzelf. De tonus moet scherp aangehouden worden om op het doel gericht te blijven, zonder te waggelen van overmaat of overdaad naar ondermaat en omgekeerd.

Een vraag die mij helpt is: Waartoe word ik uitgenodigd? Wat heb ik echt nodig? Dat is vaak minder dan wat ik in eerste instantie wil. Niets is slecht op zich. Vele dingen waarnaar wij verlangen, zijn neutraal. Alles hangt er van af hoeveel we verlangen en waartoe. Schoenen zijn neutraal op zich, maar niet langer als ik er dertig paar wil. Hoef ik keuze tussen vijf soorten beleg voor mijn ontbijt? Ik kan toch slechts één soort op mijn boterham smeren. Moet ik werken of fuiven tot het weer licht wordt en de dag daarna slaperig rondlopen?

Matigheid is een wezenlijke oefening in het gericht blijven op het doel, dat de Bijbel het Beloofde Land noemt. De veertigdagentijd is een woestijntocht daarheen, een tijd van confrontatie met mezelf en inkeer in mijn eigen hart. Die gerichtheid is een opdracht voor elke dag, maar gedurende veertig dagen leggen we er ons extra op toe om op Pasen – en ooit voorgoed – met Christus opgewekt, meer en meer verrijzenismensen te worden, open voor God en transparant voor de Liefde. "Nú is het die gunstige tijd, nú is het de dag van het heil."

Zuster Katharina

HOE JONGE GELOVIGEN VANDAAG VASTEN

© Selina de Maeyer

Cindy Mannens

Student secundair onderwijs
22 jaar

De veertigdagentijd is voor mij niet alleen een periode waarin ik minder snoep of minder koekjes eet, maar ook een periode waarin ik probeer stil te staan bij mijn geloof. Zo verzin ik tijdens de vasten om de x-aantal dagen een verbeterpunt waaraan ik de komende tijd extra aandacht wil besteden.

Een greep uit mijn lijstje: mijn ochtendhumeur voor mezelf houden, aandacht schenken aan mijn woordkeuze, lief zijn voor mijn gezin en anderen, aandachtig bidden, af en toe eens in de Bijbel lezen.

Als ik een nieuw doel omlijnd heb, betekent dat niet dat ik mijn vorig aandachtspunt laat vallen. Het is de bedoeling ze allemaal te onthouden en de hele veertigdagentijd mee te nemen. En hopelijk blijft er ook iets van hangen achteraf!

Nathan Rijnders

Leerkracht godsdienst
25 jaar

Eerlijk? Tijdens de veertigdagentijd leefde ik uiterlijk nog nooit anders dan voor of na de vasten.

Ik sta dan wel bewust stil bij de vraag: Waar draait vasten eigenlijk om? In essentie is de vasten bedoeld om los te komen van je eigen ik en je eigen verlangens en om je open te stellen voor de ander/Andere.

Eten is een oerverlangen van de mens. Natuurlijk is het een prima oefening om dat te matigen tijdens de vasten, maar dat is niet het belangrijkste. De gerichtheid op God en op de ander is dat wel. Voor mij is het dan ook een werk van elke dag om los te komen van mijn eigen ik, zodat God en mijn medemens een plaats kunnen krijgen in mijn leven.

Kristien Spooren

Student Afrikaanse talen en culturen
19 jaar

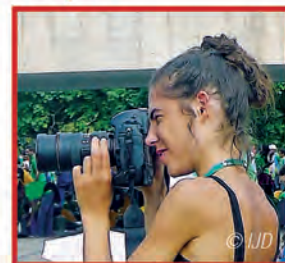
Vasten is me sociaal engageren. Ik steun hulporganisaties, maar hoop vooral ook in mijn directe omgeving mijn steentje te kunnen bijdragen. Een luisterend oor zijn, iemand opzoeken, me inzetten voor anderen. Het zijn stuk voor stuk zaken waaraan ik anders ook aandacht wil schenken, maar ik ben ervan overtuigd dat je op dat vlak nooit genoeg kunt doen. Het kan dan ook geen kwaad in de vastenperiode een tandje bij te steken.

Of vasten ook minder eten betekent? Ik laat inderdaad al eens sneller wat zoetigheid staan en ik eet geen vlees op Aswoensdag en Goede

Vrijdag, maar het sociale karakter van de veertigdagentijd is voor mij belangrijker. Bovendien denk ik dat je in de ogen van God meer bereikt door wel te eten, maar dat delend met een arme te doen. Is delen uiteindelijk niet waar het geloof om draait?

Selina de Maeyer

Fotograaf
27 jaar

Vasten betekent voor mij dat je je iets ontzegt wat je graag doet. Iets dat je dolgraag zou doen, doe je dan niet. Elk van ons heeft wel een of andere leuke bezigheid die hij of zij tijdelijk kan opgeven om zich beter op God te kunnen concentreren. Een poos de televisie uitzetten kan een doeltreffende manier van vasten zijn.

Door op deze manier te vasten richt je je bewuster op God en kom je dichterbij God. Je hart wordt gezuiverd. In deze opvatting van vasten gaat het dus niet om een inspanning die maar een enkele dag duurt. Neen, het is een levensstijl waarin je God en anderen dient. En dit zonder een somber gezicht op te zetten. Want je medemensen hoeven niet te weten dat je vast. God kent je. Dat is genoeg.

JONGERENKATERN

VORMING IN SCHOLEN OVER ROUWEN EN GELOOF

Rouwen en geloven zijn moeilijke thema's, zeker voor jonge mensen. Ook op school wordt hier soms maar moeizaam over gesproken. Toch is het belangrijk jongeren daarin te ondersteunen. Daarom starten we vanuit IJD Antwerpen met een vormingsaanbod voor scholen over deze twee thema's. De vormingsmodules richten zich zowel tot de leerlingen van het secundair onderwijs als tot hun leerkrachten.

De vorming *Meet-and-greet met verdriet* gaat dieper in op de problematiek van het rouwen. Het luik voor de leerlingen staat stil bij hun eigen ervaringen en hoe ze deze kunnen delen.

De vorming wordt gegeven voor jongeren van de eerste, tweede en derde graad van het secundair onderwijs, uiteraard aangepast aan leeftijd en studierichting. Leerkrachten kunnen kiezen tussen een praktische vorming waarin werkvormen over rouw en verlies worden aangereikt en een theoretische vorming over de soms erg uiteenlopende manieren waarop jongeren verdriet verwerken.

De vorming *Ik geloof, geloof ik* over jongeren en geloven, is eveneens geschikt voor leerlingen van de eerste, tweede en derde graad, aangepast aan leeftijd en studierichting. Hierin helpen we leerlingen vooral om stil te staan bij

hun eigen geloofsvisie. Voor de leerkrachten is er een praktische vorming over geloofsmethodieken of een theoretische vorming over jongerencultuur en religie.

De vorming neemt telkens 100 minuten of twee lessen in beslag.

Meer info bij anke.vuurens@ijd.be.

PLUG & PLAY

WAAG JIJ DE SPRONG?

Het spel *De Geloofsdruk voor dummies* is een soort ganzenbord maar dan in laddervorm. Het is vooral bedoeld om kennis te maken met het geloof. De deelnemers voeren verschillende opdrachten uit waarna ze telkens enkele sportjes op de ladder kunnen klimmen. Wie als eerste boven komt, heeft het spel gewonnen.

Er zijn vier categorieën van opdrachten: watergewenning (kennismakings- en vertrouwensspelen), uitrusting (competitieve spelen), kunst en vliegwerk (groepsvormende spelen) en veerkracht (inhoudelijke en reflectieve spelen).

Dit spel is bedoeld voor vormelingen. IJD Antwerpen werkte het uit naar aanleiding van de vormelingsdag van 22 februari, maar jongeren tot en met

16 jaar kunnen dit het hele jaar door spelen zodra ze met een groep van minstens tien spelers zijn.

Je kunt het spel ontfen bij IJD Antwerpen. We komen het spel graag begeleiden in je parochie voor een groep van tien vormelingen of jongeren. **Geïnteresseerd?** Stuur dan een e-mail naar ijdanwerpen@ijd.be.

DE BRAAMBES

Zalig de jongeren met idealen:
zij bouwen aan de toekomst.

Zalig de jongeren
die 'ja' zeggen tegen het leven:
zij zullen het geluk ontdekken.

Bron: KLJ

WAS JIJ ERBIJ?

© Michel Fondu

Op 21 december trok IJD Antwerpen met een bus jeugdige enthousiastelingen uit ons bisdom naar Keulen om daar de jongeregebbedsnacht Nightfever bij te wonen. Zouden we dit ook in Antwerpen kunnen? Wie weet!?

Wil je een goed mens zijn die naast gebroken mensen staat? Wil je maatschappelijk betrokken zijn en geloof je in gemeenschapsvorming? Wil je ruimte en plaats maken voor onthaasting en verstillig? Wil je God en de Blijde Boodschap ter sprake brengen? Ja, beaamden de pastorale medewerkers van de vzw Rusthuizen Zusters van Berlaar uit de grond van hun hart tijdens hun zending op 20 december 2013 tegenover de kloostergemeenschap en de vzw Rusthuizen Zusters van Berlaar. Daarmee plaatsten ze zich helemaal in de lijn van de pastorale visietekst 'Ik heb geen andere handen dan de jouwe' van de instelling.

© Vzw Rusthuizen Zusters van Berlaar

Vanuit het hele land zakten Congolezen op 5 januari af naar de Sint-Laurentiuskerk in Antwerpen. Dit jaar ging mgr. Laurent Monsengwo, aartsbisschop van Kinshasa, immers voor in de viering voor Afrikadag, een dag van financiële solidariteit met de Kerk in de Regio van de Grote Meren. Toch werd de viering geen Congolees onderonsje, ook Afrikanen uit Rwanda, Burundi, Ivoorkust, Togo, Kameroen, Oeganda, Nigeria, Kenia en Ghana en Belgen vierden mee in een geest van verbondenheid.

© Johan Govaerts

Tientallen oude en jonge bekenden wuifden CCV-medewerkster Maria Verwimp op 7 december op het TPC uit op haar 'zoet afscheid'. De start van het nieuwe jaar betekende voor haar de start van een nieuwe fase in haar leven. Maar ook tijdens haar pensioen kan ze niet blijven stilzitten...

© Missio

Narcissen, hier nog in crêpepapier, zijn het nieuwe actiemodel van Broederlijk Delen. Het werd gelanceerd in ons bisdom op 18 januari in Malle tijdens de voorstelling van de campagne 'Plant de toekomst'. Tijdens het dynamische podiumprogramma plantten vormelingen vierhonderd narcissen in minder dan een uur tijd. Jongeren uit Westmalle en Nijlen getuigden ondertussen over hun inleefreis naar Senegal tijdens de kerstvakantie.

© Broederlijk Delen

© Paul Hermans

"Beste Jef, het zal je zending zijn om zelf naar mensen toe te gaan en te luisteren naar hun vragen. Als je goed luistert, zullen mensen je veel toevertrouwen. Ze zullen hun hart voor je openen", zei mgr. Johan Bonny in zijn homilie bij de priesterwijding van Jef Leysen op 15 december in de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal in Antwerpen tot de kersverse priester. "Zal je hun vragen kunnen oplossen? Neen. Maar je zal hun moed kunnen geven door te blijven verwijzen naar God en zijn barmhartigheid. Gods liefde is altijd groter. Ze is groter dan alles wat mensen klein of angstig maakt. Er is een horizon om naar uit te kijken: de horizon van Gods belofte voor deze wereld en voor ieder van ons."

Vrijwilligerswerk is vaak onzichtbaar, maar velen plukken er de vruchten van. Zo ook tijdens de Soep op de stoep die tal van parochies, scholen en verenigingen in de adventsperiode organiseerden ten voordele van Welzijnszorg. In het bisschopshuis haalden 'soepboeren' Jésus, Marleen en Brigitte halsbrekende toeren uit om de vele toevallige voorbijgangers een heerlijke dampende kom soep aan te bieden. Mét balletjes.

© Johan Govaerts

Fel gesmaakt worden ze, de lunchconferenties van het CCV! Op 10 december sprak Inge Vervotte enthousiast en inspirerend tijdens de tweede editie. Op 25 maart is het de beurt aan onze bisschop, mgr. Bonny. Afspraak met je bokes in het TPC om 11.30 uur.

© Ise Van Halst

Op bezoek in de leraarskamer. Mgr. Bonny houdt eraan om maandelijks een school uit ons bisdom te bezoeken. Deze keer was de basisschool GVBS Sint-Jozef in Ekeren aan de beurt. De bisschop volgde – en gaf ook – les in een paar klasjes, sprak met de leerlingen, bemoedigde het lerarenkorps en at 's middags samen met de leerkrachten zijn boterhammen op. "Het is een ideale gelegenheid om een interessant gesprek te voeren met de kinderen en jongeren. Ik bezoek drie keer een klas samen met een godsdienstleerkracht. Het is het meest natuurlijke kader om als bisschop in een school te komen", legt mgr. Bonny uit. Hij lacht: "In het slechtste geval ben je 'levend lesmateriaal' dat getoond wordt, net zoals een biologieleeraar een konijn meebrengt."

© GVBS Sint-Jozef

Organiseer je in je parochie of vereniging een leuke activiteit?

Bezorg ons een foto met een woordje uitleg via relevant@bisdomantwerpen.be en wij laten het aan ons bisdom weten, via ons blad of op www.relevant-bisdomantwerpen.be. Wie weet, breng je andere mensen wel op een idee...

HET VOORVAL UIT HET LEVEN GEGREPEN

MARSMANNETJE

Mijn buurman heeft na zijn pensioen jammer genoeg te veel tijd en heeft zich daarom in de geschiedenis van het christendom verdiept. Telkens hij een contradictie ontdekt, komt hij aanbellen om mij duidelijk te maken dat het geheel der feiten waar mijn geloof zich op beroept historisch zo mank loopt als een kat op drie poten. Ik besef hoe dwaas het is om je leven te geven aan een overtuiging die behalve met twee knieën op een kerkstoel haast nergens op stoelt. Maar hoe verrukkelijk ook. Ik vertel hem, zonder dat ik veel indruk maak, dat ofschoon je voortdurend op je gezicht gaat als je er probeert achter te komen wat er precies gebeurd is, aan het geloof zelf heel veel waar is, logisch zelfs. In mijn vage herinnering snelt Chesterton mij te hulp. Ik weet niet meer precies hoe hij het vertelde maar ik maak er in het gesprek met mijn buurman het volgende van: "Stel even dat een marsmannetje, met een hand boven op zijn kop en zijn voet ter hoogte van zijn neus, eerst vanop Mars met een telescoop de mens zou beginnen te bestuderen. Dan zou ie onmiddellijk tot de bevinding komen dat ieder mens op aarde een kopie is van zichzelf. Voor een oor links zit er een oor rechts, voor een arm en been links, een arm en been rechts.

Op een paar uitzonderingen in Bagdad na misschien. En stel dat ie uit de ruimte een capsule zou plukken met – zeg maar – een dooie Frank De Winne in en er een dissectie op zou uitvoeren dan zou hij zelfs voor een linker hersenkwab een rechter hersenkwab vinden. Op de duur zou dat rationele marsmannetje daar een wetje van maken: wat links zit, zit ook rechts. En dat 'wetje' dat ie dan trots gemaakt heeft, maakt hem natuurlijk ook heel erg zelfverzekerd. Maar stel dat het marsmannetje wanneer hij links een hart vindt, de moeite niet meer zou nemen om die borstkas ook rechts open te maken en zou besluiten dat er rechts ook een hart zit, dan vergist hij zich. En dus juist op het moment dat hij zich het zekerst zou voelen, zou hij zich vergissen. Wat zeker lijkt is daarom niet altijd zeker en dus is het voor mij omgekeerd nooit uitgesloten dat wat onzeker lijkt, wel eens zeker zou kunnen zijn. Je hoeft alleen maar een beetje te vertrouwen om de tijd van je leven te overbruggen. Juist op het punt waar de logica van het redelijke marsmannetje onlogisch wordt, begint voor mij het christendom met een voor dat mannetje volkomen eigen onlogisch antwoord, dwaas antwoord als je wil, om het met Paulus te zeggen." Mijn

buurman blijft vriendelijk en medelijdend. Als hij mijn huis verlaten heeft, bedenk ik nog hoe dat antwoord doorheen de tijd en geschiedenis zoveel prachtigs in beweging heeft gezet dat registreerbaar en voelbaar en meetbaar is en zulke schitterende producten heeft voortgebracht dat ik er met plezier een handelsreiziger in ben geworden. Maar aan mijn buurman heb ik nog nooit iets verkocht gekregen.

Ronald Sledsens

Ronald Sledsens

relevant

geloof / kerk / mens / maatschappij

Volgende keer:

Duurzaamheid en leefmilieu

www.relevant-bisdomantwerpen.be

© Hilde Wellfens

